

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

2. Kor 3, 17

“Gospodin je Duh,
a gdje je Duh Gospodnji,
ondje je sloboda.”

Riječ urednice	1
Korizma novi put za vječnost	2
Život jučer, danas, sutra... ..	4
Tribina: Vjera čovjeka	5
Razmišljanje o krizi u crkvenim institucijama	6
Mladi iz Osijeka gostovali u našoj župi	8
O crkvenoj glazbi i pjevanju	9
Ljeto kod Sinjske Gospe	14
Vijesti iz Caritasa	16
Dijete s poteškoćama u razvoju	18
Akcija: prodaja kućica za ptice	20
Trbuhom za kruhom	21
Starije osobe u Svetom pismu	22
Poruka prvopričesnicima	24
Dječje misli i dječji biseri	25
Zaključci i dovrši	26
Prvo službeno primanje u ministrantsku službu	27
Različite službe, a isti duh	28
Susret HKM Zadar 2010.	29
Intervju	30
Fotogalerija	33
Upoznajmo sveca	34
Sakrament ženidbe	38
Molitve sv. Anti	34
Župsko klanjanje	39
Trpljenje	43
Proljeće - radost života	44
Psihološka i duhovna pomoć	46
Biraj život	48
Savez između žene i života	50
Mudre misli i vicevi	52
Kviz	53
Župske obavijesti	56

Brazda

Župski list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 1200 komada

*Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr*

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Tihana Krajačić

Lektor: Milan Desnica, prof.

*Članovi uredništva: Petar Bunić, Anamarija Damjanović, Milan Desnica, prof.,
Marija Gaura, Marija Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak*

*Suradnici: Dragica Burić, Anđelka Bunić, Ilijana Jularić, vlč. Mijo Matošević,
Mirjam Petretić*

Slikovno oblikovanje: Petar Bunić, Milan Desnica, Marija Gaura, Tihana Krajačić

Naslovnica: Petar Bunić

Fotogalerija: Marija Gaura

Grafička priprema: Tihana Krajačić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

RIJEČ UREDNICE

Poštovani čitatelji!

Ponovno pred sobom imate novi broj našeg župskog lista. U njegovu izradu unešeno je mnogo truda i zalaganja, kako bi postigli najbolje što možemo. Vjerujem da će vas i ova Brazda potaknuti na mnoga razmišljanja o svom životu, duhovnom razvitku i činjenju dobra.

Kako bi vam pomogli da se još više osjećate dionici- ma puta u vječno kraljevstvo i ovoga puta smo vam željeli pružiti mnoštvo meditativnih tekstova i misli o duhovnom životu. Neke od tema koje ćete pronaći u ovom broju su: problem krize u crkvenim institucijama, zaštita žene i života nerođenih, posebna posveta Mariji u liku sv. Ljudevita Monfortskog. Donosimo vam i posebne duhovne teme vezane za Presveti Oltarski Sakrament i sakrament ženidbe. U meditativnom kutku naći ćete razmišljanje o trpljenju, kao i poziv na svakodnevni život korizme.

Mislimo da vas i ovaj broj može potaknuti da činite dobro i ono što je najvažnije-ljubiti, na što nas je pozvao Isus Krist. Jedino s pravom istinskom ljubavi i oprostom možemo radosno živjeti i dočekati pravu i potpunu sreću u Nebeskom kraljevstvu.

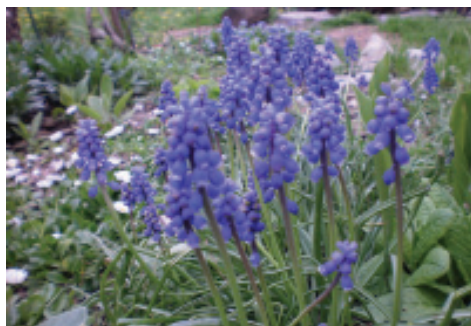
Pozivamo vas da ovu ljubav unesete i u svoj život.

Nemojmo dozvoliti da ovogodišnja devetnica i proslava zaštitnika naše župe bude bez župljana. Naše zajedništvo možemo produbiti i na još jedan način, uključivši se u rad mnogobrojnih župskih djelatnosti: zborovi, Caritas, Cenakul, hodočašća, rad s djecom i mladima, sudjelovanje u pastoralu župe. Sve te aktivnosti neka budu popraćene molitvom jer uz molitvu su i djela vidljiva.

Ponovno vas pozivamo na suradnju jer bi Brazda s vama kao suradnicima, bila još bogatija i raznolikija. Sve vaše prijedloge možete poslati na e-mail adresu: list.brazda@gmail.com. Mnogo toga o Brazdi i o župi možete pronaći na web stranici župe: www.nepomuk.hr.

“Jedno ljubljani, ne smetnite s uma: jedan je dan kod Gospodina kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan.”

2 Petrova 3, 8

Do sljedećeg puta srdačan pozdrav,

Vaša urednica

DEVETNICA 2010. GODINE.

Ovo je sedma godina održavanja devetnice kao pripreme za proslavu župskog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka. Vjerujemo da će vas ugodno iznenaditi kada vidite tko će nas duhovno voditi i pripremati za proslavu svetkovine sv. Ivana Nepomuka. Detalje potražite u Brazdi

Vlč. Vjekoslav Pavlović, župnik

KORIZMA

NOVI PUT ZA VJEČNOST

VLČ. MIJO MATOŠEVIĆ

Na početku ove korizme, koja je predstavljala intenzivniju duhovnu pripravu, liturgija nam ponovno predlaže tri pokorničke vježbe vrlo drage biblijskoj i kršćanskoj tradiciji – molitvu, milostinju i post – kako bi nas pripremila bolje proslaviti Uskrs i tako iskusiti Božju moć koja, kako ćemo slušati na vazmenom bdjenju, „goni zločine, pere krivice i nevinost vraća palima, a radost tužnima”.

Korizma, naime, doziva u pamet Isusov četrdesetodnevni post u pustinji prije nego će započeti svoje javno djelovanje. Čitamo u Evanđelju: „Duh tada odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskuša...” (Mt.4,1). Poput Mojsija prije nego će primiti ploče Zakona (Izl.34,28), poput Ilije prije susreta s Gospodinom na gori Horebu (1 Kr. 19,8), tako se Isus molitvom i postom pripremao za svoje poslanje, čiji je početak bila teška borba s napasnikom.

Sveto pismo i čitava kršćanska tradicija uče da je post od velike pomoći za izbjegavanje grijeha i svega što navodi na grijeh. Zato se u povijesti spasenja više puta ponavlja poziv na post.

Komentirajući tu Božju zapovijed, sveti Bazilije primjećuje da je „post zapovje-

đen u raj” i „prva takva zapovijed je dana Adamu”. On zato zaključuje: „To, da nisi jeo, je, dakle, zakon posta i uzdržavanja”.

Pravi post, ponavlja i na drugome mjestu božanski Učitelj, je vršiti volju Oca nebeskog, koji „vidi u skrovitosti, uzvratit će ti” (Mt. 6, 18). On sam daje primjer za to odgovarajući đavlu, po završetku 40 dana provedenih u pustinji, da „ne živi čovjek samo od kruha, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta” (Mt. 4, 4).

Post je uz to česta praksa koju su preporučivali sveti svih vremena. Peter Krizolog piše: „Post je duša molitve, a milosrđe život posta, zato neka onaj koji moli posti. Onaj pak koji posti, neka bude milosrdan. Onaj koji želi da mu molitva bude uslišana, neka usliši onoga koji mu se obrati nekom molitvom. Onaj koji želi da mu Bog otvori srce, neka ne zatvara svoje onome koji ga za nešto zamoli”.

Post zacijelo koristi tjelesnom zdravlju, ali je za vjernike u prvom redu „terapija” za liječenje svega onoga što čovjeka sprječava da se prikloni Božjoj volji.

Sveti Augustin, koji je dobro poznao vlastite negativne sklonosti i nazvao ih „vrlo zamršenim i zapletenim čvorom”, u svojem traktatu – Korisnost posta -, pisao

je: „Zadajem si određenu kaznu, ali to činim zato da mi On oprosti; samoga sebe kažnjavam da mi On pomogne, da omilim u njegovim očima, da prispijem uživanju njegove miline”.

Istodobno, post nam pomaže da postanemo svjesni situacije u kojoj žive mnoga naša braća i sestre. U svojoj Prvoj poslanici sveti Ivan upozorava: „Tko ima dobra ovoga svijeta i vidi brata svoga u potrebi, pa zatvori pred njim srce – kako ljubav Božja ostaje u njemu?” (3, 17). Kada slobodno odlučimo odreći se nečega kako bismo pomogli drugima, pokazujemo na konkretan način da nam bližnji u nevolji nije tuđinac. I vjernici su pozvani dati siromasima ono što su, zahvaljujući postu, stavili na stranu. Danas tu praksu treba ponovno otkriti i na nju poticati, posebno tijekom korizmenog liturgijskog vremena.

Zgodno opominje drevni liturijski korizmeni himan: „Utamur ergo parcius, verbis, cibis, et potibus, somno, iocis et arctius perstemus in custodia – Budimo umjereni u riječima, hrani i piću, snu i igrama, a više pažnje posvetimo bdijenju”.

Kroz korizmu smo i ove godine obavljali križni put po naseljima naše župe. Uključena naselja su bila: Stupnik Gornji i Donji, Stupnički Obrež, Hrvatski Leskovac i Demerje. U Lučkom smo imali križni put svake nedjelje, svaki utorak i svaki petak, u župnoj crkvi po već ustaljenom rasporedu, a u Ježdovcu je križni put bio prije svake svete mise četvrtkom te druge i četvrte nedjelje u mjesecu.

Župljani svih dobi sudjelovali su na križnom putu u velikom broju. Nisu se dali ustrašiti da svojom aktivnošću doprinesu Kristovim patnjama, mucima, smrti i uskr-

snuću. Bili su uvjereni kako poslije Velikog četvrtka, Velikog petka i Velike subote dolazi Uskrs i pobjeda Uskrsloga nad zlom i smrti.

Veliko ili Sveto trodnevlje bilo je upriličeno s ugodnim naglaskom i zavidnom aktivnošću svih župljana. Na svim obredima i na sam Uskrs na svim misama, vjernika je sudjelovalo više nego proteklih godina. Nije potrebno postavljati pitanje: Koji je razlog i zašto je veći broj vjernika sudjelovao na slavljinama? Župa i svi aktivni župljani trebaju biti zadovoljni da se budi u ljudima želja, zainteresiranost i dobra volja za sveto, za ono što uvijek traje i nikada ne zastarijeva.

Sve nas to potiče kako se aktivnije zaloziti za vrijednosti koje ostaju te da svojim životom i primjerom budemo živi svjedoci. Riječi viču i nestaju, a primjeri privlače, kaže poznata poslovice.

U Hrvatskom Leskovcu, u kapelici sv. Josipa, kod časnih setara, također, su bili obredi Velikog tjedna i svečano je proslavljen naš najveći blagdan Uskrs. Za to zahvaljujemo živoj aktivnosti časnih sestara Karmeličanki BSI, župljanima Hrvatskog Leskovca i Demerja, te velečasnom Alelu Luliću, studentu vječnog grada Rima, što je svojom nazočnošću i svojim nesebičnim angažmanom svemu dao svoj nezamjenjivi obol.

Korizma nema smisla bez Uskrsa. Muka, patnja, bol i smrt dobivaju smisao kroz Kristovu prisutnost izazovnog patnika. I Njegova patnja i Veliki petak dobivaju smisao i opravdanje u uskrsnom jutru. Uskrs je pobjeda muke i smrti Velikog petka kada zaori uskrsna pjesma velikog i proslavljenog Isusovog svečanog ALELUJA!

ŽIVOT

JUČER, DANAS, SUTRA...

VJERAN MATEŠIĆ

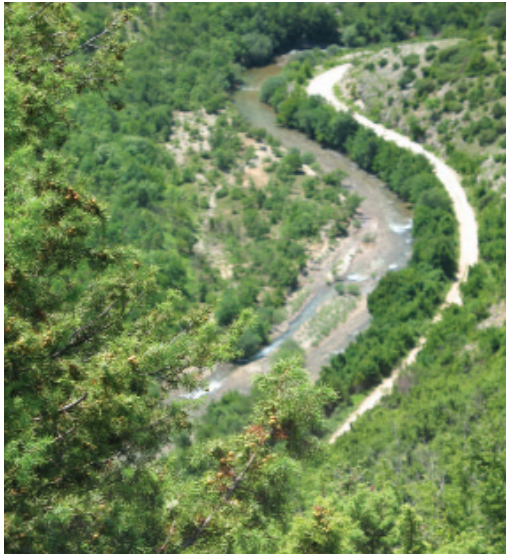
Što je povijest? Povijest bez činjenica, bez dokaza, bez sjećanja? Povijest je „matična“ koja nas uči, pokazuje i usmjerava. Povijest je lijepa i ružna, radosna i tužna, istinita i lažna, zanemariva i važna... Čovječanstvo kroz povijest, napreduje i pada i samim životom boljoj budućnosti se nada...

Povijest nas je učila i ničemu naučila. Ljudi sve otuđeniji, zatvoreniji, bez ikakvih ambicija u bolje sutra društva, već u vlastito „bolje“ makar i po cijenu nečijeg života.

Današnji svijet, moderni svijet, koji mi sada živimo i dalje nastavlja istu praksu povijesti. Ljudski životi samo su „predmeti“ ovoga doba. Počevši od eutanazije i abortusa, smrtnih kazni i kloniranja, testiranja lijekova na ljudima... Danas svaki cilj opravdava sredstvo, makar se na tom putu našao čovjek kao posrednik i „sredstvo“ postizanja određenog cilja. Često puta u medijima čujemo izraz „kolateralna šteta“. Ljudski životi smatraju se „usputnom štetom“ pri postizanju određenih ljudskih ambicija. Pokretač svih ljudskih radnji i težnji potkrijepljen je osobnim ambicijama pojedinaca. Takvi pojedinci se ističu kroz povijest kao negativne ljudske ličnosti, a da pritom svi „zaboravljamo“ da nije pojedinac kriv za ratove, za nepravde, za gladne, za potlačene...

Kriv je cijeli mentalni sklop ljudskog mozga, ponašanja, odgoja i društva...

Niti je jedan pojedinac to činio, niti bi je-

dan pojedinac trebao snositi posljedice čitave povijesti. Danas u svijetu globalnih komunikacija, informacija, reklama i medija, koje utječu na javno mišljenje, ljudi povijesno relevantne činjenice izvrću, brišu iz knjiga, zabranjuju prikazivanje i širenje informacija.

Na današnji sklop ljudskog mišljenja i ponašanja u velikoj mjeri utječu mediji, koji su pod kontrolom svjetskih krugova moći. Mi, ljudi, smo svojim lošim odgojem mladih, zapostavljanjem svojih moralnih načela i dužnosti omogućili takav svijet, svijet kapitala, nemoralna i otuđenosti. Razvojem tehnologija ljudi su sve manje u društvenom kontaktu. Tu su različiti mediji kao: Facebook, Internet, razni časopisi, koji su najveći širitelji komunikacije bez ikakvih moralnih i kulturnih načela.

Eutanazijom se rješavamo „problema“ naših starijih, nemoćnih i bolesnih, abor-

tusom sebi „olakšavamo“ život, opravdavajući ga da je težak s djetetom, ratovima uspostavljamo mir šireći svoju želju za svojim ambicijama, koncentracijskim logorima odgajamo ljude, medijima kupujemo javno mišljenje, kapitalom kupujemo istinu. Sve je dopušteno, sve je moralno opravdano u očima današnjih ljudi.

Budućnost će nam suditi za povijest koju sada živimo, koju sada dopuštamo, pred

kojom sada zatvaramo oči, baveći se vlastitim životima, ambicijama i željama. Mi katolici smo pozvani da stvaramo novi svijet, a ja vas pitam gdje smo mi, kad je svijet ovakav, kakav jest? Koliko god mi sklanjali pogled, koliko se god mi bavili svojim problemima, ambicijama i životima, naša će djeca i djeca naše djece živjeti u svijetu kakav mi sad stvaramo, bili mi toga svjesni ili ne.

TRIBINA: VJERA ČOVJEKA

TIHANA KRAJAČIĆ

U ovom broju Brazde donosim vam izvještaj s vrlo zanimljive tribine koju je održao pater Božo Lujčić 19. prosinca 2009. godine u našoj župskoj crkvi.

Kao uvod pater Lujčić je naglasio da su „popucale sve velike priče“ o velikim idejama i da danas ljudi žive kao da Boga nema. Učinci koje bi kršćanstvo trebalo proizvoditi su minimalni.

U današnjem svijetu prevladava praktični ateizam, te danas imamo post moderni svijet koji je opasniji. Pater Lujčić je naglasio da danas idemo jedan pored drugoga, a ne jedan s drugim. Nedostaje zajedništvo u društvu, nestalo je pravog bračnog života, nema zajedničkog pristupa vjeri (npr. zajedničke molitve, druženja u župi i sl.).

Sve ovo ima utjecaja na našu vjeru i vjerničku praksu. Župnik se tako danas nalazi na rubu stvarnosti župe, naglasio je pater Lujčić.

Uočavamo da postoji kvazi pobožnost.

Neki vjernici traže laka rješenja svojih problema. No, rješenje problema je u situaciji da se sam čovjek mora truditi i izgrađivati te radom i procesom samoizgradnje kroz vrijeme pronaći pravu vjeru.

U novije vrijeme ponovno se javlja praznovjerje kao veliki problem.

A kako bi kršćanstvo trebalo zagrijati i i oduševiti ljude?

Treba se vratiti iskonskoj poruci, poruci Božića. Poznati talijanski filozof vjeruje da samo Bog Kenoze* može spasiti ovaj svijet (*kenoza – Bog se spustio na dno ovog svijeta). Samo takav Bog koji dolazi odozdo, s čovjekom može spasiti ovaj svijet. Tu nalazimo i dobru poruku Božića – Bog je ušao u svijet i ponio na

sebi ljudski život te je ponio čovjekovu sudbinu u njegovom najtragičnijem svijetu – svijetu smrti, a potom je uskrsnuo.

Samo čovjek koji može zalaziti u svoje srce može pomoći drugom čovjeku.

Pater Božo Lujčić

Ne smijemo imati prazno srce, biti prazni i biti bez nade! Samo skrušen čovjek može biti sabran, otvorenog srca te može pomoći drugom čovjeku. Trebamo vladati s ljubavlju u ovom svijetu i trebamo se okrenuti osnovnoj i prvoj zapovijedi – ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjem. Ljubav je osobna stvarnost čovjeka.

Nama kao ljudima je bliži onaj čovjek koji je u nevolji, jer on je naš bližnji. Mi trebamo graditi svijet u kojem će čovjek ponovno dobiti dostojanstvo, a time će i Bog ponovno dobiti dostojanstvo, zaključio je pater Lujčić.

RAZMIŠLJANJE O KRIZI U CRKVENIM INSTITUCIJAMA UZ GODINU SVEĆENSTVA

VLČ. MIJO MATOŠEVIĆ

U Francuskoj je snimljen film pod naslovom: „Bog treba ljude!” U tom filmu govori se o stvarnom događaju koji se zbilo prije stotinjak godina na otoku Sein pred bretanjskom obalom. Stanovnici tog otoka uglavnom su se bavili gusarenjem, pljačkali su brodove koji su doživjeli brodolom ili slično.

Tamošnji župnik ih je upozoravao da takvo što činiti nije dopušteno pravim vjernicima. No, njegove su propovijedi ostale su bez uspjeha. Pomalo razočaran župnik je napustio župu i stavio se biskupu na raspolaganje.

Ispočetka život je na otoku tekao kao i prije. Ljudi su bili sretni da ih nitko ne kritizira. S vremenom se ponovno javila želja za vjerskim životom. Ljudi su opet malo po malo počeli dolaziti u crkvu i moliti. Središnja osoba u tim događajima bio je jedan otočanin, čovjek od povjerenja.

Bio je prema godinama stariji i odan vjeri. Njega su prisilili da vrši vjerske obrede. Tako je morao služiti misu, krstiti djecu, obavljati sprovode...

Sakristan se dugo vremena opirao tomu, ali je ipak, pod prijetnjom, prihvatio službu. Mnogi nisu mogli više živjeti bez crkve, mise i molitve. S vremenom je čak počeo i ispovijedati. Savjest ga je stala progoniti jer je znao da čini nešto što nije dopušteno i stoga nevaljano. Bio je sav sretan kada mu je biskup zabranio obnašati bilo kakvu službu u crkvi. Nedugo nakon toga došao je novi svećenik u župu. Prije biskupove zabrane sakristan nije znao naći izlaz iz ove mučne situacije. Bio je svjestan ne samo da ljudi trebaju Boga, nego i da Bog treba ljude, inače će Božja stvar doći u pitanje.

Bog, dakle, treba ljude koji će naviještati radosnu vijest spasenja u „zgodno i nezgodno vrijeme”. Bog treba ljude koji će dijeliti njegove sakramente, svjedočiti ljubav prema bližnjemu i ljude poučavati.

Bog je djelo spasenja povjerio ljudima, tj. Crkvi. A Crkva opet treba ljude i žene koji će se zauzeti za taj sveti posao. Potrebne su osobe koje su spremne staviti vlastiti život u službu Bogu i bližnjemu.

Što nam je činiti? – pitali su Ivana Krstite-lja. A mi se pitamo što možemo učiniti za porast duhovnih zvanja? Drugi vatikanski sabor je rekao: „Moliti i raditi za duhovna zvanja je zadaća svih vjernika”.

Isus i danas poziva, samo je sve manje onih koji se odazivaju. Duhovni poziv je često vezan uz ljudsko posredovanje. Stoga je važno stvoriti u našim obiteljima duhovno ozračje gdje će niknuti i izrasti nova duhovna zvanja.

Poslužitelji oltara–ministranti imaju u tome veliku ulogu. Oni su ti koji će pomagati svoje svećenike, moliti za njih. Možda baš nekoga od njih Bog poziva u svoju službu. Većina današnjih svećenika nekada su i sami bili ministranti, zatim osjetivši Božji poziv odvaži-

li su se i nastavili službu Bogu u duhovnom zvanju.

Kad god sam u djetinjstvu susreo svećenika obuzimalo me neko poštovanje i ljubav prema njemu, često sam se pitao zašto je to tako, ali moj mali mozak to nije mogao shvatiti. Koga da upitam? Upitao sam svoju majku. Sjećam se, bila je nedjelja i krasan proljetni dan. Majka mi je govorila o svećeniku. I dan danas se dobro sjećam njezinih riječi. Govorila je samouvjerenom i s poštovanjem: „Svećenik je zamjenik Isusa Krista. On pretvara kruh i vino u nebesku hranu. Tu vlast ima jedino on i nitko drugi. On nam oprašta grijehе vlašću koju je dobio od Isusa. Ali on također podnosi mnoge žrtve i muke za besmrtnu dušu. Posjećuje bolesnike i onda kada ti spavaš, po snijegu i po nevremenu. Još mnogo toga radi samo sad si ti malen i to ne možeš razumjeti...”

RADOVI NA ŽUPSKIM OBJEKTIMA U 2010. GODINI

Kapela sv. Benedikta:

- Rastauracija ornamentike oko prozora.
- Početak restauracije glavnog oltara.

Novi pastoralni centar na mjestu gospodarske zgrade u Lučkom:

- Dobivena je građevinska dozvola, a ove godine će se izraditi izvedbeni projekti.

MLADI IZ OSIJEKA GOSTOVALI U NAŠOJ ŽUPI

MARIJA GAURA

Prije nekoliko mjeseci posjetili smo grad Osijek. Tamo smo upoznali jako zanimljive, drage i simpatične mlade ljude koji su nam uljepšali dane provedene tamo. Bili su odlični domaćini, pokazali se i dobrim prijateljima te dobrim pjevačima. Zajedno smo otpjevali par pjesama i na nas su ostavili odličan dojam. Tako je došao red da i mi primimo drage prijatelje u naše domove, u našu župu. Osječani su nas posjetili 30. i 31. siječnja ove godine. Potrudili smo se biti dobri domaćini. Svatko od nas je pripremio večeru, uredio sobe, pospremio kuću. Oboružali smo se pozitivnom energijom, osmijehom i dobar provod bio je zagarantiran. Gosti su došli oko 18 h u Zagreb, a u našu župu oko 19:30. Pred domom Sijač dočekali smo ih s velikim oduševljenjem. Odveli smo ih na večeru, a nakon toga u mali noćni provod

i zajedničko druženje. Sutradan, na njihovu volju, obilazili smo Zagreb, tj. dijelove Zagreba koji su gosti htjeli vidjeti.

Na večernjoj misi mladi su zauzeli našu ulogu i možemo reći poprilično su nas iznenadili. Zvučali su potpuno slobodno i zanimljivo, drugačije nego li drugi zborovi koje smo čuli. Oni su imali električnu gitaru, bubnjeve, trube i ostale instrumente, a vokalne sposobnosti su bile izvrsne. Našim se župljanima također svidio njihov sastav i izvedba te smo ih nagradili velikim pljeskom. Nama je bilo prelijepo i svima je u zboru jako drago što su upoznali tako divne mlade ljude. Lijepo je upoznati nekoga izvan Zagreba, a da je još tako pozitivan i drag. Zaista mladi koji djeluju u župnim zajednicama pružaju mir, ulijevaju sigurnost i nadu u život te zajednice. Možda nikada ne bismo upoznali takve ljude da nismo u ovom zboru koji ima lijepu tradiciju i u kojemu se svatko

od nas osjeća kao doma i nema nekakvih strahova. Ujedinjeni u glazbi možemo puno toga pružiti jedni drugima, ali i onima koji nas slušaju. Zahvalni smo dragome Bogu i voditeljima zbora koji su nas uveli u svijet glazbe i prijateljstva.

Mladi iz Osijeka u našoj župi

O CRKVENOJ GLAZBI I PJEVANJU

MLADEN KRAPAN

„Promatrati ovaj svijet znači biti spreman svakodnevno otkrivati njegove ljepote, koje čekaju biti otkrivene. Potrebno je biti spreman i otvorena srca za malena čuda koja će se iznenada dogoditi pred Vama, a Vi ćete ih bez okvira i kalupa prihvatiti onakvima kakvi jesu. I zbog toga otkriti nove radosti u svom životu...

Postoje li u Vašoj župnoj zajednici malene čudesne stvari, ljudi i pojave koje je potrebno otkriti? Postoje li čudesne osobine i vrline Vaših pjevača, njihovi maleni talenti koje je još uvijek potrebno njegovati kako bi se od mikroskopske alge razvilo predivno tkanje mekanog zelenog saga?

Jeste li spremni i imate li hrabrosti doći na probu zbora s povećalom koje će srušiti i Vaše dosadašnje spoznaje i sve predrasude? Povećalo na probi daje sliku srca i vjere. Vjerujte u ljude koje Vam je na sasvim neočekivan način poslao Onaj koji Vas voli onakvima kakvi svakodnevno jeste. Možda je netko upravo s prodornom bojom glasa spreman naviještati tekstove proroka Jeremije ili vapiti pjevajući korizmene psalme. Možda je neki nježan glas potreban samo kako bi dodao nijansu onima koji „dobro zvuče”. Možda je koji pjevač poslan kako bi redovito predvodio pjevanje na euharistiji preko tjedna, a nedjeljom ne može pjevati u zboru, jer na misu ide u susjednu župu, gdje se radošno susreće s punicom i cijelom obitelji. Sigurno 10 % pjevača na probi (uz pomoć

Duha Svetog) dožive svoju duhovnu obnovu, ali ne uspiju sve otpjevati točno, jer im je srce zaigralo od radosti pa je i glas zadrhtao, intonacija dobila neku novu dimenziju, a riječi se pobrkale od ushita! Postoje i pjevači koji vole pjevati u zboru i tako najbolje zvuče, a Vi ih nemojte tjerati pjevati same, jer možda je ipak za njih bolje ostvariti svoju puninu u grupi.

Ako pogledate povećalom, svatko u zboru imat će vrlo veliki značaj. Neka Vaše srce bude sretno zbog svake male čestice koja čini cjelinu. Pod povećalom i malene stvari.”

Dugo sam razmišljao o tome kako ću pisati o crkvenoj glazbi. Nikako nisam mogao početi, ali naiđoh na gore navedeni članak kojega sam preuzeo s mrežnih stranica Ureda za crkvenu glazbu varaždinske biskupije.

Često puta u razgovoru sa župljanima i prijateljima dolazim do zaključka kako se služba orguljaša i zborovođe shvaća olako u vidu razonode i zabave. Ima u tome istine, laž bi bila kada bih tvrdio drugačije. Posao svakog orguljaša nije „posao” u doslovnom smislu te riječi već služba. Svi koji smo kršteni u Isusovo ime, radilo se o papi, biskupu, svećeniku, redovnici ili laiku, koji vršimo neku službu u Crkvi, radosno, pobožno, ponizno i nesebično služimo i poslužujemo.

Potaknut tim mislima odlučio sam podijeliti s Vama neke misli i dokumente o crkvenoj glazbi kako bi se otklonile zablu-

de i nejasnoće.

Konciliska konstitucija o svetoj liturgiji „Sancrosanctum concilium” dokument je koji su izglasali saborski oci, stoga donosim dio koji govori o svetoj glazbi.

Glazbena je baština opće Crkve blago neprocjenjive vrijednosti jer se ističe između ostalih izraza umjetnosti posebno time što sveto pjevanje, združeno s riječima, tvori potrebit i sastavni dio svečane liturgije. S pravom je svete napjeve veličalo i Sveto pismo i crkveni oci, a u novije su doba rimski biskupi, počevši od sv. Pija X., potanje označili služeću ulogu svete glazbe u Gospodnjoj službi. Sveta će glazba biti to svetija što se tješnje poveže s liturgijskim činom, bilo da ugodnije izrazi molitvu, bilo da promiče jednodušnost, bilo da svete obrede obogati većom svečanošću. A Crkva odobrava i u Božju službu pripušta sve oblike prave umjetnosti, obdarene potrebnim svojstvima. Držeći se odredaba i zapovijedi crkvene predaje i discipline te imajući na umu svrhu svete glazbe, a to je Božja slava i posvećenje vjernika, Sveti Sabor određuje sljedeće:

Sastavni dio bogoslužja

Liturgijski čin poprima plemenitiji oblik kad se Božja služba svečano obavlja s pjevanjem, kod koje sudjeluju sveti službenici, a narod djelatno sudjeluje.

Trebaju pjevati svi vjernici

Neka se najvećom brigom čuva i promiče blago svete glazbe. Neka neprestano napreduju pjevački zborovi, naročito kod stolnih crkava. Neka se biskupi i ostali pastiri duša revno brinu da sva zajednica vjernika u svakom svetom činu, koji se vrši s pjevanjem, može vršiti svoju svojstvenu djelatnu ulogu.

Iz ovoga je vidljivo kako je Crkvi uvelike stalo do pjevanja, pjevača, orguljaša i pučaka koji su uz svećenika bitan i neizostavan dio svete misne žrtve.

Tekst crkvene pjesme je duhovnog, a ne svjetovnog sadržaja. Pjesma govori „o Bogu i našem odnosu prema Bogu s ciljem da potakne na vjeru, ufanje i ljubav, molitvu i kršćansko ponašanje.” Drugim riječima, glazba za crkvu mora biti „sveta”.

Osobito je važno da crkvena pučka popijevka „bude na narodnom jeziku... Poneka strana riječ u crkvenoj popijevci neće biti nikakva smetnja tome. Nekad je puk učio latinske himne i pritom, vjerojatno, doživljavao liturgijski zanos, iako ne potpuno. Nužnost i korist narodnog jezika u liturgiji uvidio je i opravdao zadnji Sabor Crkve.” Ako se radi o prevođenju pjesama na narodni jezik, dopušteno je učiniti i neke izmjene u samom tekstu, ali ne i u smislu, tako da se te pjesme mogu pjevati i na narodnom melosu skladno i normalno.

Melodija i ritam pjesme moraju biti jednostavni jer „samo jednostavni ritam lako upošljava okupljeno mnoštvo, tako da svi zaista isto govore, isto čine, isto osjećaju”. Isto tako jednostavna melodija doprinosi tome da se melodija pjesme lako zapamti i rado pjeva. Svaka crkvena pjesma mora moći ostvariti i to aktivno sudjelovanje zajednice u liturgijskom činu. A to znači da dobra crkvena pjesma mora istom biti u stanju pomoći vjernicima bolje izraziti svoje osjećaje i vjeru, oraspoložiti ih za slavljenje otajstava, pomoći vjernicima bolje shvatiti same obrede i otajstva koje slave. Nadalje, pjesma mora biti prikladna za liturgiju, mora odgovarati misteriju koji slavimo, vremenu u liturgijskoj godini,

liturgijskom činu koji se obavlja. Budući da je glazba na pomoć liturgiji, u službi liturgije, ona se liturgiji mora prilagoditi i podrediti, a ne obratno.

Glazba i pjevanje neka budu dostojanstveni i pobožni da bi odgovarali dostojanstvu i svetosti mjesta i kulta, da stvaraju „pobožno dostojanstvo i svetu ozbiljnost”, da služe pobožnosti vjernika, a njihovu pozornost i osjećaj upravljaju prema svetom činu koji se vrši. U suprotnom, ako će glazba i pjevanje biti neozbiljno i nepobožno, rastresat će vjernike i narušavati dostojanstvo trenutka i mjesta. Ukoliko djelima „svete glazbe” nedostaje neki od ovih elemenata, ta se djela ne bi smjela upotrebljavati u liturgiji. Ona se svrstavaju u „religioznu ili duhovnu glazbu”, te se kao takva mogu upotrebljavati samo na raznim katehetskim sastancima, kućnim i obiteljskim slavljima, hodočašćima te u slavlju pučkih pobožnosti. Primjerice, takve pjesme nalazimo u pjesmarici „Pjevajte Gospodinu pjesmu novu” u poglavlju VIII. pod naslovom: „Dodatak - skladbe za neliturgijsku uporabu”. (poslije broja 752). Pokoncilaska novost „da se pjevanje

u liturgiji pripremi prema pastoralnoj uvidavnosti odgovara dobrom liturgijskom osjećaju koji se traži od svih sudionika u slavlju, napose od predvoditelja. Ne smije se dopustiti ponavljanje uvijek jednakih načina u liturgijskim obredima.” „Skladni raspored i izvedba obreda znatno doprinosi duševnom raspoloženju vjernika da sudjeluju” u liturgiji.

Svima je jasno da pjesma mora biti ugodna uhu, jer ako nije takva, onda će postići upravo suprotne rezultate od svih očekivanih. Slobodno možemo ustvrditi da je i ovdje „estetsko” u službi „pastoralnog”. No, postavlja se pitanje: a kako to pjesma i pjevanje bivaju lijepim? Izbor skladbi danas nije cilj, „već pomagalo kojim se možemo služiti”. Izbor skladbi služi liturgijskom skupu, treba mu pomoći da se izrazi i ne smije se dogoditi obrnuto. Po sebi, kod slavlja i nije važno kakav je izbor skladbi i da li su objektivno „dobro” izvedene. Važno je, naprotiv, da s tim skladbama, ne znam kakve one bile, liturgijski skup dobro slavi slavlje.”

Zbog činjenice da je pjevanje u odnosu na samo sviranje ipak izvrsniji način slavljenja otajstava, instrumentalna je glazba podređena pjevanju. Prednost se u liturgiji uvijek daje pjevanju. Kad se sviranjem prati pjevanje, tada je sviranje posve podređeno i u službi pjevanja. Prednost pjevanju, koja ujedno isključuje bilo kakvo praćenje glazbalom, daje se onda ako je, primjerice, „običaj da sam (bez pratnje instrumenata) puk oduševljeno i jed-

nodušno pjeva neku (pokrajinsku) popijevku”, ili ako to traže liturgijski propisi. No, neosporna je činjenica da instrumentalna glazba može i pomoći pjevanju da se ono potakne, razvije i potpunije doživi. Ta njena služba sastoji se od intonacije pjesme ili neke kraće predigre koja je napisana na temu same popijevke, praćenje popijevke, kraće ili duže međugre između pojedinih kitica popijevke, te na kraju pjesme ponovnim sviranjem završne kandidate u kojoj je izraženo sjećanje na posljednje motive popijevke.

Za što plodonosnije liturgijsko slavlje u zajednici svakom je „liturgu od nenadomjesticke važnosti upravo voditelj liturgijske glazbe, liturgijskog pjevanja.” Upravo o voditelju liturgijske glazbe, „o njegovoj osobi, kvaliteti i volji ovisit će u mnogome da li će se i kako će se pjevati u toj zajednici na njezinim liturgijskim sastancima.” O voditelju crkvenog pjevanja nerijetko će ovisiti koliko će vjernici biti aktivni sudionici u tom liturgijskom slavlju.

Isto tako je njegoza zadaća da članove zbora ili skupinu pjevača koja predvodi pučko pjevanje i sama izvodi lakše skladbe, liturgijski, duhovno i glazbeno pouči, kako bi ovi doživljeno, svjesno pjevali ono što na njih spada tijekom slavlja ili pak liturgijske godine. Tamo gdje

postoji mogućnost da se osnuje crkveni pjevački zbor, voditelj crkvenog pjevanja bit će i zborovođa, ali i duhovni vođa koji će i u zboru stvarati, na crkvenom koru često zaboravljenu, atmosferu istinskog sudjelovanja u liturgijskom činu koji oni svojom pjesmom prate i uljepšavaju. Zadaća mu je da prije početka slavlja obavi sve potrebne „tehničke” pripreme koje su nužne da bi liturgijsko pjevanje valjano ispunilo svoju zadaću: počev od dogovora s liturgom-predsjedateljem liturgijskog slavlja-svećenikom, pa do priprema nota, pjesmarica i ostalih za pjevanje pomoćnih sredstava pjevačima i cijeloj zajednici. Uz sve rečeno, od voditelja crkvenog pjevanja traži se i da je izgrađena i zrela osoba i kao vjernik, da voli Crkvu, crkvenu glazbu, svoj posao i rad s ljudima, da je pri tom i dobar pedagog i da je u svom poslu svjestan nosilac apostolata u svojoj sredini.

Danas su zbor i kor uglavnom smješteni odostraga, ponad ulaza u crkvu. U prošlosti su postojali pjevači-laici koji su po-

magali svećenstvu kod težih pjesama u crkvenom koru, a kasnije su postali i samostalna skupina pjevača. Njihovo je mjesto bilo na povišenoj pregradi između oltara i glavne lađe. No, kad je barok tu pregradu uklonio, uređeno je za njih pjevalište odostraga, što se i do danas tako održalo. Ipak najprikladnije mjesto za pjevački zbor je „između svetišta i lađe, kao istaknuti dio okupljene zajednice, kao most koji povezuje svećenika i puk i tako stvara koheziju među svima koji u crkvi djeluju.” Kad usporedimo gornje smjernice iz „Instrukcije Musicam sacram”, koje govore o mjestu gdje se zbor ima nalaziti u crkvi i današnju praksu, vidimo da je današnja praksa, naslijeđena iz prošlosti, uvelike manjkava, jer otežava članovima zbora da se dožive kao dio sabrane zajednice i dekoncentrira ih u pobožnosti. Oni često puta teže čuju što se dolje u crkvi govori, a zbog tehničkih razloga onemogućeno im je „puno sakramentalno sudjelovanje kod mise”, tj. da prime pričest. Naposljetku, okupljeni vjernici zbor doživljavaju strano, nadređeno, „iznad njihovih glava”, pogotovo kad puku potpuno preuzmu zadaću pjevanja. Da bi se donekle ispravili gore spomenuti pastoralni i tehnički nedostaci potrebno je vjernicima-pjevačima u zboru „uz glazbeni odgoj pružiti i prikladnu liturgijsku i duhovnu pouku tako da pravilnim izvođenjem svoje liturgijske uloge ne samo pružaju veći sjaj svetom činu i vrlo dobar primjer vjernicima, nego da iz tog proistječe i duhovno dobro samih članova”.

Budući da pastoralni uspjeh, koji pjevanje treba postići u svakom liturgijskom slavlju, uvelike ovisi i o poučenosti u crkvenoj glazbi, potrebno je „...pučko pjevanje njegovati svim silama, uzimajući i nove obli-

ke prilagođene duhu pojedinih naroda i današnjem čovjeku!” U tom poslu snage ne treba štedjeti, jer, kako veli papa Ivan Pavao II: „Nikad se neće dovoljno utrošiti truda u kulturno, odgojno i socijalno i duhovno unapređivanje liturgijske glazbe.”

Dobro je koristiti pomagala u crkvi koja doprinose boljem pjevanju: panoi s pjesmama, pjesmarice, grafofolije ili projekcije s pjesmama, papiri s pjesmama (za to dotično bogoslužje), koji se dijele u crkvi svim vjernicima.

Apostol opominje kršćane koji se okupljaju u jedno očekujući dolazak svoga Gospodina da zajedno pjevaju psalme, hvalospjeve i duhovne pjesme (usp. Kol 3,16). Pjevanje je znak ushićena srca (usp. Dj 2,46). Stoga s pravom kaže sv. Augustin: „Pjeva tko ljubi” i već je u davnini nastala uzrečica: „Tko dobro pjeva dvostruko moli.”

Ovo je samo mali dio onoga na što nam se ukazuje u tom velikom i opsežnom dokumentu o svetoj glazbi. Stoga, dragi župljani, ne štedite truda niti vremena već se priključite jednom od naših zborova (dječji zbor „Anđeli sv. Ivana”, zbor mladih „Allegro”, mješoviti zbor „sv. Ivan Nepomuk”, mješoviti zbor „MI-tamburica”, zboru sv. Mihaela). Zbor nije nikakav skup „odabranih” ili „povlaštenih”, već je mjesto na kojem se prepoznaje Kristova milost zajedništva po svojim okupljenim članovima koji neprestano nastoje činiti Njemu na spomen, činiti sve na veću slavu Božju, činiti ono kako kaže dio teksta jedne skladbe: „Činite sve što vam kaže On, Njegova Riječ nikad ne vara...”. Zajedno s nama pridonesite ljepoti naših misnih slavlja ili jednostavno, radosno pjevajte iz mjesta na kojem ste u crkvi.

HODOČASTIMO I UPOZNAJEMO RH

U ovom broju donosimo Vam kratak opis hodočašćenja k Majci od Čudotvorne milosti - Gospi Sinjskoj. Nadamo se da ćemo

Vas potaknuti da se odvažite otići i u ovo poznato hrvatsko svetište.

LJETO KOD SINJSKE GOSPE

MIRJAM PETRETIĆ

Nakon dovoljno položenih ispita za upis na drugu godinu fakulteta, preda mnom je bilo dugo ljeto. Ljetovanje u Zagrebu nikada se nije činilo primamljivim, stoga sam nakon mnogih poziva i neuspjelih dogovora ljeto odlučila provesti, na već dugo godina testiranom i provjerenom mjestu za opuštanje i dobru zabavu, u Cetinskoj krajini, točnije u Sinju. Mnogima se Zagora ne čini kao dovoljno dobra opcija za ljetovanje. Predrasude ću probati ukloniti nekim činjenicama i događajima. Život kakvim ljudi žive u tom kraju sličan je zajedničkom životu u davna vremena. Sredina je vrlo mala, međusobno se svi poznaju, vijesti se brzo šire. Nerijetko „zabadaju nos” gdje im nije mjesto, u nadi da saznaju neku novu priču koja je uvijek začinjena nekim neistinitim činjenicama. Naizgled se čini da ljudi žive od toga, što nekome tko nije od tamo ide na živce, a njima je to ipak dio svakodnevnog života. Razumljivo, a što će raditi u vrućim, ljetnim ili hladnim i burovitim večerima, nego čakulati. Mnogi žive od poljo-

privrede, zemlja je plodna, obrađuje se i pazi, stoga u ovom slučaju nikako ne mogu reći da je istinita ona izreka da su Dalmatinci poznate ljenčine. Mladi vrlo rano sklapaju brakove, Krajina je puna djece, ali ipak je to područje poznato po neženjama. Stopiranje je najčešći način prijevoza. Stopiraju svi, mladi i stari. U vrućim, ljetnim danima tamošnji ljudi odlaze na more, koje je udaljeno do sat vremena vožnje automobilom, tako da se navečer vraćaju kući. Najomiljenija odredišta su sva mjesta Makarske rivijere i Omiš. Tako sam i ja provodila dane u Baškoj Vodi, Brelima i Omišu. Osvježenje uz rijeku Cetinu i druge manje rijeke u blizini uvijek je dobra opcija. Osmi mjesec je „mjesec” Sinja. Tih dana grad živi danju i noću. Na ulasku u grad piše: „Dobrodošli u viteški grad Sinj”. Ljudi rođeni u Cetinskoj Krajini, koji su se raštrkali po ostalim

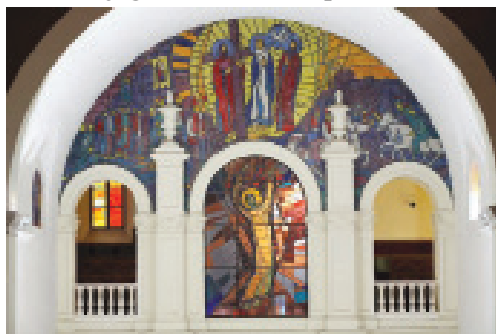
dijelovima Hrvatske i svijeta, godišnji odmor provode tih dana u rodnom kraju. Zabave ne manjka. Početkom osmog mjeseca, u čast Gospi Sinjskoj i pobjedi nad Turcima 1715. godine, tradicional-

Procesija Sinjskoj Gospi

no se održava Sinjska alka. Tri večeri za redom, poznate pod nazivom Bara, Čoja i Alka, alkari na konjima s kopljem u ruci gađaju u alku, u nadi da će pogoditi „u sridu” i osvojiti najveći broj „punata”. Na tvrđavi iznad Sinja, Kamičku, pucaju se „mačkule” u čast svakog alkara koji pogodi „u sridu”. Grad je poznat po Alci, svetištu Majke od Milosti Čudotvorne Gospe Sinjske. Tek nekoliko dana nakon Alke, slavi se blagdan Velike Gospe. U Sinju je poznato svetište Gospe Sinjske i u njenu čast ljudi iz svih krajeva Hrvatske i Bosne i Hercegovine hodočaste i po nekoliko dana želeći ispuniti svoj zavjet Gospi Sinjskoj. Svake godine i ja hodočastim u Sinj, iz obližnjeg sela u čast Gospi. S molitvom

se ide u procesiji nakon čega se slavi sveta misa. Ljudi taj dan zaborave na umor i bol, izgledaju sretno i ispunjeno.

Posebna je radost svakog pojedinca u vjери da su mu ispunjenje prošnje. U obećanju da će i nagodinu hodočastiti Majci Božjoj vjernici odlaze iz Sinja punog duha i zahvale.

Opća molitva

Okrunjena Djevo božanske ljepote, Čudotvorna Gospe Sinjska, Majko sve dobrote! Utječem se tebi, svojoj nebeskoj Zaštitnici i Majci. Usmjeri me putem Božje volje. Zaštiti mene i sve za koje te molim od svakoga zla, od utjecaja zloga duha i čuvaj me od grijeha. Obdari mi dušu nebeskim mirom. Neka me prati tvoj zagovor i tvoj dragi i blagi pogled s tvoje svete Slike uvijek, a osobito na času moje smrti. Hvala ti, Gospe Sinjska. Amen.

HODOČAŠĆA U 2010.

VJEKOSLAV PAVLOVIĆ, ŽUPNIK

Ilove godine imamo u planu posjetiti hodočasnička mjesta. Neka su već tradicionalna, a druga ćemo posjetiti po prvi put

Tradicionalna hodočašća su: Trsat (29. svibnja), Marija Bistrica (26. lipnja), Ludbreg (4. rujna) i Krasno (18. rujna).

Ove godine ćemo po prvi puta hodočasti-

ti u Italiju-Padovu (12. lipnja) i Voćin (3. srpnja).

Pozivamo vjernike da se odazovu kako bismo zajedno na različitim mjestima slavili Boga.

Molitva ima jaču snagu u zajednici, a i naša župa će postati jača ukoliko zajedništvo bude obogaćeno molitvom na svetim mjestima.

VIJESTI IZ CARITASA

HUMANITARNA AKCIJA U OSNOVNOJ ŠKOLI

ANĐELKA BUNIĆ

Korizmeno vrijeme posebno nas je potaklo da se okrenemo oko sebe i postanemo svjesni naše braće u potrebi, iako bi članovi jedne zajednice, kao što je župska, trebali uvijek biti osjetljivi na potrebe braće u nevolji.

Određeni broj župljana je u tom pogledu osviješten i kroz cijelu godinu daje priloge za Caritas. Bilo bi dobro da svi uvijek imamo na pameti da je ljepše davati nego primati.

Podsjetimo se da svaku treću nedjelju u mjesecu imamo skupljanje novčanih priloga ili materijalnih sredstava, da nam akcije ne bi bile orijentirane samo za Božić i Uskrs, jer određeni broj korisnika treba svaki dan nešto jesti...

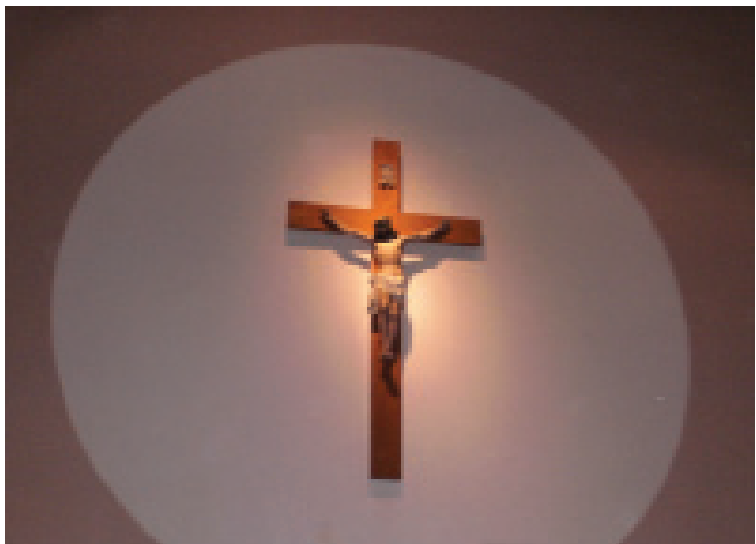
Karitativna skupina Osnovne škole Lučko i ove je korizme pokrenula među učenicima akciju sakupljanja osnovnih potrepština za život onima kojima je uskraćena, zbog razno-raznih razloga..

Već prema ustaljenom rasporedu učenici su donosili svoje

priloge, koje su članovi karitativne skupine sakupljali, nosili u prikolicu našeg volontera Drage, koji je uvijek na usluzi za potrebe prijevoza, (a i svih ostalih aktivnosti u ŽC). Sve se prenijelo u prostor stare škole, gdje su vrijedne volonterke sortirale robu, brojile i evidentirale istu, te slagale pakete za potrebite.

Jedan dio paketa je bio podijeljen korisnicima koji su došli na dan dežurstva, a oni koji nisu bili u mogućnosti doći, naši vrijedni volonteri su odvezli njihovim kućama. To je bila i prilika da se s tim ljudima popriča, da se vide njihove potrebe i kako bi ti korisnici imali osjećaj da nisu sami i napušteni.

Sakupljeno je oko 316 kg namirnica i dru-

gih potrepština, što je u odnosu na zadnje sakupljanje za Dan kruha, u jesen prošle godine, manje za oko 270 kg. Je li razlog tolikoj razlici recesija, strah od nezvjesnosti ili nešto treće teško je reći.

Dok ovo pišem pod dojmom sam kolumne „Kako do više ljubavi prema ljudima?“, novinarka Đurđice Ivanišević Lieb objavljene u Glasu Koncila, 28. ožujka ove godine, gdje ista navodi:

„Ako ste izgubili posao, potražite nekoga tko je izgubio sina ili kćer. Ako se mučite ne biste li spojili kraj s krajem, pronađite nekog beskućnika koji se muči da preživi na ulici. Ako se uzbuđujete jer vas je zaobišlo očekivano promaknuće, pronađite nekoga tko se stisnuo u kutu i nema posao”.

Ista novinarka dalje nastavlja: „...jedino je

moguće postati bolji djelatnom pomoći, a ne samo kukanjem kako je nama najgorere...”

Zahvaljujemo svima onima koji su se odazvali pozivu Karitativne skupine i donijeli svoje priloge, (te se preporučamo i ubuduće), kao i vjeroučitelju Pavi te kolektivu i ravnatelju OŠ Lučko i PRO Stupnik i Ježdovec, koji su u ovoj akciji prednjačili količinom prikupljenih namirnica.

Zahvaljujemo svim dobrim ljudima i donatorima koji kroz cijelu godinu daju svoje priloge, ili na bilo koji drugi način podupiru rad ŽC.

Zahvaljujemo svim župljanima koji naše djelovanje prate svojim molitvama.

Skupljanje hrane u OŠ Lučko

DIJETE S POTEŠKOĆAMA U RAZVOJU

ANĐELKA BUNIĆ

Jedno zakašnjenje od pet minuta stavilo mi je na put njega, dječaka u petoj godini života, koji je drugačiji od svojih vršnjaka, a opet na poseban način sličan svima njima.

Kad majka nosi plod svoje ljubavi, usredotočena je cijelim svojim bićem na to čudo koje nosi pod svojim srcem. Žene koje su to osjetile, znaju o čemu pričam.

Svakodnevno razmišlja o svom još nerodjenom čedu, zamišlja ga kako izgleda, kako će rasti i već mu planira i želi sve najbolje u budućem životu.

Tereza je bila obuzeta nježnošću i radošnom iščekivanju, kad je saznala da nosi blizance. Bila je i zbunjena i sretna. Dva mjeseca prije termina poroda stanje se zakompliciralo i morala je u bolnicu. Tužna srca napustila je svoje bližnje i otišla na čuvanje trudnoće. Neka strepnja se nadvila na do tada bezbrižno stanje u kojem se nalazila.

Rodila je dva sina, u razmaku od dvije minute. Prvi se rodio normalno, dok je drugi izletio „kao iz topa izbačen“. Na testu koji se radi u bolnici iza samog poroda, prvi je dobio odlične ocjene, drugi nije.

I počeo je hod po mukama. Da nisu bili blizanci, majka ne bi mogla na licu mjesta uspoređivati psihički i fizički razvoj svoje djece. Ovako je svakodnevno vidjela velike razlike.

Zbunjena, nesigurna, nije dobila ni od koga potrebno objašnjenje, niti što činiti.

Majka o kojoj pišem se lavovski borila i još se bori za svoje dijete. Tražila je pomoć, ali je nailazila na „odmoć“.

Pričala mi je svoja traumatična iskustva u smislu: „Budite sretni da vam nije u kolicima, ali će ipak završiti u specijalnoj školi.“ ili „Majko vi ste razmazili svoje dijete.“ i sve u tom smislu.

Možete zamisliti koje su to traume bile za nju i njenog sina. Slali su je od nemila do nedraga i na temelju prvog dojma i davali dijagnoze poput one da je autist i slično.

Koliko su takvi sudovi opteretili nejak majčina leđa i ubijali nadu da će netko pružiti ruku spasa.

„Došla sam sa svojim sinom u prostoriju u kojoj je za velikim stolom sjedilo petoro ljudi i nitko nije ustao da me uvede, već su svi gledali u mene i mog jadnog sina. Osjećala sam da se moja leđa povijaju bez moje volje, a primijetila sam da moj sin ne može podnijeti te poglede i liježe na pod, traži sigurnost na podu, jer sve razumije, ali ne može izraziti što osijeća.“, slikovito je majka dočarala situaciju u kojoj se našla. U takvom stanju riječi su zamrle i dojam je bio negativan, a s time i odgovor na brzinu sročan, došaptavanjem onih moćnika za stolom.

Slijedilo je „loptanje“ s jadnom majkom u stilu: „Pokušajte ondje, nije za nas.“

Kako olako izrečeno, kako bolno i bez su-

osjećanja.

Zamišljala sam se u sličnoj ulozi i moram priznati da bih se sigurno i ja slično osjećala u takvoj situaciji.

U svom dugogodišnjem iskustvu rada s djecom s razvojnim poteškoćama čula sam bezbroj ovakvih priča, sve su slične i veoma bolne.

Čuvši priču o dječaku kojem se zatvaraju sva vrata rodila se u meni potreba da budem osoba koja će pružiti ruku spasa toj napaćenoj ženi, kao i cijeloj obitelji.

Prihvatila sam napraviti opservaciju i na temelju iste nešto poduzeti. Nisam se mo-

gla jednostavno pomiriti s činjenicom da se dječaku, na pragu njegovog života, zatvore sva vrata.

Ubrzo sam ustanovila da dječak ne ostaje puno u mnogim aktivnostima za svojim bratom, a u nekima je čak i bolji, kao npr. hodanje po strmim stepenicama bez pridržavanja, nošenjem posudice pune vode, a da ne prolije niti kap tekućine na pod i sl.

Primijetila sam da sve razumije, čak je vješt u raspoznavanju znakova neverbalne komunikacije, ali se sam ne može izraziti govorom, a silno to želi. Zbog toga vjerojatno voli crtiće i reklame i većinu znade napamet.

Napisala sam opsežnu opservaciju i preko gospođe koja me upoznala s obitelji, zatražila da se ista dostavi jednom redovnom vrtiću, koji ima program za djecu s poteškoćama u razvoju, koji se odmah očitovao i zakazao stručni tim na koji smo bile pozvane majka i ja. Sada nije bila sama i osjetila se sigurnijom i vjerovala je zajedno sa mnom da će njezin sin biti primljen, što se na našu veliku radost i dogodilo i danas dva brata blizanca sretno koračaju u novi život.

AKCIJA: PRODAJA KUĆICA ZA PTICE

NIKOLA TOMEČAK

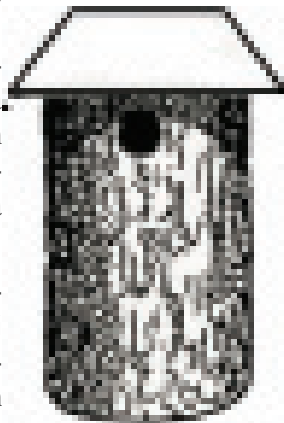
Proljeće je stiglo, priroda se iznova budi, a mi ju mirišemo, osjećamo i vidimo te se ponajviše divimo njenoj ljepoti i mnogobrojnim plodovima. Počinje prodaja kućica za ptice koje su izradili i obojili naši mlađi vjeroučenici i ministranti. Ova prodaja će trajati za vrijeme devetnice u našoj župi i to ispred crkve iza svih večernjih misa (ili do isteka zaliha). Ako nemate stabla u dvorištu ili ne znate što bi s kućicom, nemojte zaboraviti da je ona izvrsna kao poklon osobama svih životnih dobi. Ova akcija ima više prednosti: potiče kreativnost djece koja su aktivni župljani, potiče ekološku svijest naših župljana, uljepšavanje našeg vrta i okućnice, prikupljaju se sredstva za hodočašće te se potiče zanimanje i veselje ljudi svih životnih dobi.

Ptice su uvijek dobrodošle osim iznad parkirano g auta. Kućice će se prodavati u raznim bojama, raznih crteža, i u 3 oblika: s jednostrešnim krovom, s dvostrešnim krovom, te kućica oblika debla drveta.

Također, svi oblici će se prodavati i u verziji „Sam svoj majstor“, tj. u paketu će biti svi dijelovi, sav potreban

materijal i upute za sastavljanje kućice, pa tako možete sastavljati, crtati i bojati kućice po vlastitom odabiru. Cijene kućica će se kretati od 40 kuna na više. Sva zrada od kućica namijenjena za putovanje djece koja su izrađivala kućice.

TRBUHOM ZA KRUHOM ODLAZAK NAŠIH LJUDI NA RAD U INOZEMSTVO

DRAGICA BURIĆ-NIKŠIĆANKA

Neimaština, siromaštvo, čak i glad natjerali su naše ljude osamdesetih godina 19. stoljeća da potraže posao daleko od kuće. Moramo priznati da je to bila hrabrost. Bila su to teška vremena zato jer su ljudi većinom bili nepismeni. Za njih je bilo duplo teže nego za one koji su se znali javiti gdje su i što rade. Većinom su to bili muškarci, a bilo je iseljavanja i cijelih obitelji. Odlazili su u Ameriku („Meriku”). Bio je to odlazak u nepoznato gdje se govorio drugi jezik, bili drugi običaji i ljudi. Radili su najteže poslove misleći samo par godina pa da će se vratiti. Velika većina je ostala zauvijek. Neki su osnovali obitelji, drugi su s obitelji otišli dalje. Nisu mogli zaraditi toliko da dođu u posjet rodnom kraju. A srce je vuklo i boljelo je za rodnim krajem, naročito one iz prve generacije. Kad su se odlučili na put to je bilo brodom (šifom) i mjesecima dugo su putovali dok su došli u željenu „Meriku”. Posla je bilo puno zato su ga se primili jer kod nas nije bilo tvornica ni posla toliko koliko tamo. Došavši u nepoznatu zemlju raselili su se kojekuda, u Argentinu, Kanadu, Čile, Meksiko i drugdje. Zato ima svugdje naših ljudi i njihovih potomaka, a bilo je slučajeva da se nisu vratili kućama, jer su poginuli u rudnicima ili na nekim drugim poslovima. Nitko nije znao za njih jer nisu znali pisati. Tu su prednjačili Dalmatinci jer su oni bili povezani morem za druge zemlje i znali su više gdje bi se mo-

glo zaraditi za život. Oni koji su se snašli malo bolje i uspjeli nakon nekog vremena su došli u rodni kraj, ali su se opet vraćali u Ameriku ili drugdje jer su im tamo bile obitelji. Ljudi s kopna su se teže snalazili i teže dolazili do novaca, a srce je i dalje vuklo rodnom kraju. Niti jedan rodni kraj nije tako ružan da onome tko se rodio tamo nije lijep. Još je ljepši što si duže odvojen od njega. Kad su se ljudi spremali u Ameriku trebalo je skupiti novce za put, pa su se u obitelji zaduživali kako bi mogli platiti brod. Makar jedan u obitelji je mogao živjeti bolje nadajući se da će pomagati drugima, jer su to bile obitelji s puno djece. Na ispraćaju se plakalo dani-ma, jer se nije znalo hoće li se putnik ikada vratiti. Zato možemo reći da su to bili hrabri ljudi jer nisu znali kuda idu i na što dolaze. Poslije Amerike počeli su odlaziti u Australiju i Novi Zeland. Iz moga kraja mnoge su obitelji otišle tamo, s mišljenjem da će tamo biti samo nekoliko godina i onda se vratiti. Ne znam da se itko vratio u domovinu za stalno. Dođu na godišnji i odlaze natrag. To su oni koji su još povezani sa zavičajem dok njihova djeca rijetko dolaze. Oni dođu makar povremeno, dok oni iz Amerike rijetko ili nikada ne dolaze. To je u biti i žalosno što nemaju više poveznice s domovinom, a djeci nije stalo. No, onima starima uvijek je teško i makar bili blizu ili daleko, uvijek je nešto što ih vuče natrag korjenima.

STARIJE OSOBE U SVETOM PISMU

PORUKA STARIJIM OSOBAMA IZ PISMA PAPE

PAPA IVAN PAVAO II.

6. „Ali je isprazna i mladost i doba tamnih kosa”, primjećuje Propovjednik (Prop 11, 10). Biblija ne oklijeva upozoravati – kadšto s otvorenim realizmom – na kratkovječnost života i na neumoljivo protjecanje vremena: „Ispraznost nad ispraznošću... sve je ispraznost” (Prop 1, 2). Ima li ikoga tko ne poznaje strogu opomenu toga staroga mudraca? Mi, kao starije osobe poučene iskustvom, vrlo ga dobro razumijemo.

Unatoč tom razočaravajućem realizmu, Sveto pismo nudi vrlo pozitivno viđenje vrijednosti života. Čovjek uvijek ostaje stvoren na sliku Božju (usp. Post 1, 26), i svaka dob ima svoju ljepotu i svoje zadatke. U Božjoj riječi visoka starost uživa toliko poštivanje da se dugovječnost smatra znakom Božje naklonosti (usp. Post 11, 10–32). Kad je riječ o Abrahamu, čovjeku čija se visoka starost ističe kao povlastica, Božja blagonaklonost dobiva oblik obećanja: „Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličat, i sam ćeš biti blagoslov. Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati” (Post 12, 2–3). Uz njega je Sara, njegova žena, koja gleda kako joj tijelo stari, no koja će, u granicama svoje uvenule puti, spoznati moć Boga koji nadoknađuje ljudske nedostatke.

Mojsije je već star čovjek kad mu Bog povjерава zadatak da iz Egipta izvede iza-

brani narod. Po zapovijedi Gospodinovoј neće u mladosti, nego u starosti izvršiti velika djela za dobro izraelskoga naroda. Od ostalih primjera koje nam pružaju starije osobe, navest ću povijest Tobije, koji se hrabro i ponizno trudi da ispunjava Božji zakon, da pritekne u pomoć siromašnim ljudima, da strpljivo podnosi sljepoću, sve do konačne pomoći Božjega anđela (usp. Tob 3, 16–17). Spomenimo i povijest Eleazara, čije mučeništvo svjedoči o rijetkoј snazi i velikodušnosti (usp. 2 Mak 6, 18–31).

7. I u Novom zavjetu, prožetom Kristovom svjetlošću, susrećemo značajne likove staraca. Evanđelje po Luki otvara se prikazivanjem dvoje supruга „poodmakle dobi” (Lk 1, 7), Elizabete i Zaharije, roditelja Ivana Krstitelja. Milost se Gospodinova spustila na njih (usp. Lk 1, 5–25, 39–79), te Zahariji, već u poodmakloј dobi, bi naviješteno rođenje sina. On sâm to ističe: „Ta star sam, i žena mi poodmakle dobi” (Lk 1, 18). Kad je Marija posjetila svoju staru rođakinju Elizabetu, ova se napuni Duhom Svetim i povika: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!” (Lk 1, 42), a kad se rodio Ivan Krstitelj, Zaharija je izrekao hvalospjev. To je divan par staraca prožetih božanskim nadahnućem.

U jeruzalemskome hramu, kamo su odnijeli Isusa da ga prikažu Gospodinu, odnosno da ga prema Zakonu Gospodnjem kao prvorođenčе posvete Gospodinu, Marija i

Josip susreću starca Šimuna, koji je odavno iščekivao dolazak Mesije. On primi dijete u naručje, blagoslovi Boga i reče: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodar, po riječi svojoj u miru!” (Lk 2, 29).

Kraj njega nalazimo Anu, udovicu od osamdeset i četiri godine, koja ni danju ni noću nije napuštala Hrama. Ona tom prigodom osjeti radost ugledavši Isusa. Evanđelist kaže kako je „hvalila Boga i svima koji su iščekivali otkupljenje Jeruzalema pripovijedala o djetetu” (Lk 2, 38).

Nikodem, ugledni član židovskoga Velikog vijeća, star je čovjek. Da ne bi privukao pozornost, on noću dođe Isusu. Božanski Gospodar otkrije mu da je On Božji Sin, poslan da spasi svijet (usp. Iv 3, 1–21). Nikodema ćemo ponovno susresti pri Isusovu ukopu, kad će, donijevši smirnu i aloju, nadvladati strah i potvrditi se kao učenik Raspetoga (usp. Iv 19, 38–40). Kakva su to okrepljujuća svjedočanstva! Ona nam kazuju da Gospodin u svakoj dobi traži od svakoga čovjeka da pridonese svoje darove. Služenje evanđelju ne ovisi o životnoj dobi.

A što reći o Petru, koji je u svojoj starosti pozvan da mučeništvom posvjedoči svoju vjeru? Jednoga mu dana Isus reče: „Dok si bio mlađi, sam si se opasivao i hodio kamo si htio; ali kad ostariš, raširit ćeš ruke i drugi će te opasivati i voditi kamo nećeš” (Iv 21, 18). Te mi riječi, kao Petrovu nasljedniku, leže na srcu i bude u meni snažnu potrebu da pružim ruke prema Kristovim rukama i da se pokorim njegovoj zapovijedi: „Idi za mnom!” (Iv 21, 19).

8. Psalam 92 [91], poput sinteze, obuhvaća uvjerljiva svjedočanstva staraca koje nalazimo u Bibliji: „Ko palma cvate pravednik i raste ko cedar libanonski... Rod donose i u starosti, sočni i puni svježine: da navijeste kako je pravedan Jahve” (13, 15–16). A apostol Pavao, kao odjek psalmistu, reći će u Poslanici Titu: „starci da budu trijezni, ozbiljni, razumni, zdrave vjere, ljubavi, postojanosti; starice isto tako – vladanja kakvo dolikuje svetima... učiteljice dobra da urazumljuju mlade ne-

ka ljube svoje muževe, djecu...” (Tit 2, 2–5).

U svjetlu nauka Biblije i prema njezinu govoru, starost se dakle očituje kao „pogodno vrijeme” za konačno ispunjenje ljudskoga života, i ona ulazi u Božju nakanu o čovjeku kao vrijeme u kojem sve teži za tim da čovjek bolje shvati smisao života i da stekne „mudrost srca”. „Jer duljina danâ ne čini starost časnom, niti se ona mjeri brojem godina. Već razboritost – to su sjedine ljudske, i krepostan život – zrela starost” (Mudr 4, 8–9). Starost je konačno razdoblje ljudske zrelosti. Ona je izraz Božjega blagoslova.

PORUKA PRVOPRIČESNICIMA

MARIJA MATEŠIĆ

Kada je dječak Ivan promatrao prekrasne slike svetaca prikazane na prozorima jedne seoske crkve, sunčeve zrake koje su prolazile kroz te slike na staklu navele su ga da radosno usklikne: „Sada znam tko su to sveci! Sveci su oni kroz koje prolazi svjetlo!” „

Djeco, ova kratka, ali veoma poučna priča u mnogo čemu osvjetljava ono što ste primili na dan Prve svete Pričesti. Primivši prvi puta posvećenu hostiju, postali ste pravi mali sveci kroz koje prosijava svjetlo Kristovo. Ipak, da bi svjetlo kroz vas iznova jakim žarom sijalo važno je sačuvati čistoću vaše duše i tijela kao što je važno i da prozor na kojemu je dječak Ivan prepoznao svece bude uvijek čist. Biti zločest veoma je lako, izgovarati ružne psovke ponekad izgleda kao najbolji način da se pohvalimo ili izbacimo ljutnju, udariti drugoga najlakši je put da pokažemo svoju veličinu, ukrasti pa i najmanju stvar čini nas „facama” ili „hrabrima”, svađati se s drugim i tužakati drugoga ponekad je najlakši način da drugoga namjerno povrijedimo jer je to zaslužio... No, koliko je teško biti dobar! Nije li to veći izazov i veća hrabrost?

Zar se psovanjem ne nanosi bol dobrome Bogu koji nas je stvorio, dao nam zdrave ruke, tijelo i duh, dao nam svoju zaštitu i ljubav u mnogim trenucima našega života i života naših bližnjih? Zar se time ne nanosi bol majci koja nas je rodila i roditeljima koji su mnogo za nas žrtvovali? Zar se

naša jakost očituje udarcima, a ne ljubavlju? Razmišljamo li o tome kako ukradeno treba netko nevin nadoplatiti ili mu je ono bilo izrazito važno? Nije li drugi pored mene isto tako svetac i nije li istina da „nitko nije toliko od blata, da u njemu ne bi bilo zrnice zlata” (sv. Leopold Mandić)?

Izbjegavati zlo težak je zadatak, ali je dobrotom jedini put da prozori tvoje duše budu uvijek čisti da kroz nju uvijek prolazi svjetlo. Zato, uvijek budite svjetionici svjetla kojeg ste primili da ljudi oko vas budu iznova obogaćeni dobrotom koja kroz vas svijetli.

Neka vas prati mir i Božji blagoslov.

O PRIČESTI

Prva Pričest je za mene sve. Jedva čekam da primim hostiju i ispovjedim se. Meni je prva pričest nešto najvažnije i volim ići u crkvu i na vjeronauk.

Anamarija Zorić

Pričest je za mene i za svako dijete. Svatko se veseli njoj i žao mi je što nije svaki dan. Tamo su mi najbolji prijatelji i dobra vjeroučiteljica Marija. Tamo se molimo, pjevamo i razgovaramo. I tako je za mene pričest i sve ljude koji žele ići.

Nikolina Breščanović

Prva pričest mi govori sve o Isusu. Na prvoj pričesti mogu primiti hostiju i ispovjedati svoje grijehе. Molit ću se Isusu i na prvoj pričesti ću ga primiti. Kada se vratim kući, doći će mi rođaci i rodbina. Napraviti ćemo veliku feštu.

Luka Blotnej

Prva pričest je za mene veselje zato što sam vjerna Bogu, a ja to i želim. Zato što će mi Bog izbrisati grijehе. Tada ću biti još vjernija Bogu. Doznat ću još više o Bogu, molitvama i vjeri. Radujem se prvoj pričesti jer ću dati da me Isus očisti od grijehа.

Ivona Kikić

DJEČJI BISERI

Mojsije je umro prije nego je stigao u Kanadu.

Mojsije je poveo Hebreje do Crvenog mora gdje su pravili beskvasni kruh. To je kruh bez ikakvih sastojaka.

Svi Egipćani utopili su se u pustinji. Onda je Mojsije otišao na brdo Sion da donese deset amandmana.

Lotova žena bila je stup soli po danu i vatrena kugla po noći.

Najveće čudo u Bibliji je ono kad je Jošua rekao svom sinu da bude miran i on ga je poslušao.

Isus je učinio čudo kad je ustao od mrtvih i uspio odvaliti kamen s ulaza.

Adam i Eva stvoreni su od stabla jabuke.

ZAKLJUČI I DOVRŠI

Isusov grob je prazan zato što je Isus

_____.

Žene su došle na _____

i _____ im je
rekao da Isus više nije u

_____.

On je ponovo _____. Osim
_____, na Uskrs su Isusa vid-
jeli i njegovi _____

.

Na putu u selo Emaus dva učenika
sreli su uskrslog _____.

Putem je razgovarao s njima, ali oni
ga _____ prepoznali.

Prepoznali su ga tek navečer,
za _____ po lomljenju

_____.

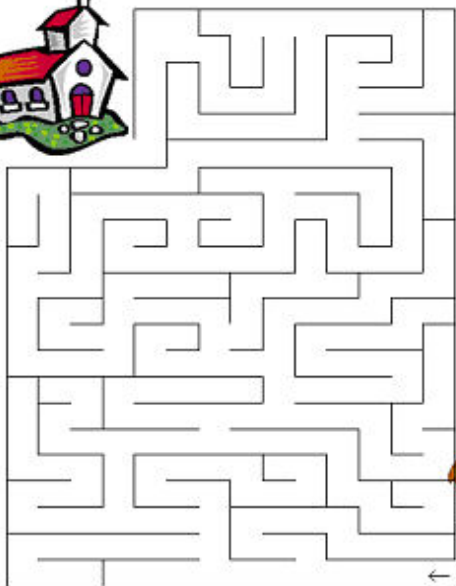
Uzašao je na _____ i sjedi s
desna _____.

Apostoli ga više nisu mogli
_____.

Živi _____ je i danas s
nama.

Mi ga ne vidimo ali znamo i vje-
rujemo: On je u
svakom djeliću
posvećene

_____.

PRVO SLUŽBENO PRIMANJE U MINISTRANTSKU SLUŽBU

ANA, IVANA I KATARINA DUIĆ

Sve je krenulo s dolascima na ministrantski susret i dolascima u crkvu. Onda se krenulo s pripremama za ispit u službeno primanje ministranata. Nakon par dolazaka naš nam je voditelj Nikola rekao da ćemo pisati test te da ćemo nakon toga imati primanje u službu ministranata tijekom svete mise. Svi smo bili jako sretni što ćemo postati službenici oltara. Svi smo se mi pripremali za ispit, marljivo smo učili, slušali savjete starijih. Nakon nekoliko dolazaka i ponavljanja pisali smo test. Drugi put kad smo došli naš nam je voditelj rekao da smo svi koji smo pisali test prošli i da ćemo biti primljeni u službene ministrante.

U nedjelju 7. ožujka 2010. bila je sveta misa tijekom koje smo i službeno postali ministranti. Na taj smo dan postali služitelji oltara, Crkve, ali i svećenika. U službene ministranti primljeni su:

Ana Brkljačić, Marija Brkljačić, Ana Duić, Ivana Duić, Katarina Duić, Ana Kova-

čević, Ana Matijević, Katarina Matijević Marko Matijević, Monika Penava, Veronika Penava, Jelena Spajić, Lorena Šimić Anamarija Zorić

Na misi, koja je bila posvećena nama, naš nas je voditelj redom prozivao. Mi smo se odazvali i rekli; „Evo me!“. Svećenik nam je dao naša odijela i rekao da smo tom nedjeljom postali pravi službenici Crkve. Kada smo svi dobili odijela pred cijelom Crkvom smo se morali oblačiti.

Kada je sve prošlo svi smo bili jako sretni i zadovoljni.

Naš je župnik bio jako sretan jer smo kao djeca odlučili biti službenici Crkve. Time smo svi dali primjer da čvrsto vjerujemo u svaku Božju riječ.

Pozivamo svu djecu koja žele biti službenici oltara da nam se pridruže.

Bit ćemo jako sretni ako ima takve djece koji žele postati službenici oltara, a još nisu. Zajedno ćemo putovati, družiti se i zabavljati. Svima vama od srca hvala za sve što ste učinili da postanemo službenici Crkve.

Posebno hvala našim roditeljima u ime svih nas jer bez njih mi ne bi postali službenici Crkve. Oni su nas na to i potakli. Hvala našem voditelju koji je s nama marljivo radio, davao nam savjete, a najviše hvala našem župniku.

Neka u srcu svakoga djeteta bude Bog.

Primanje u ministrante

RAZLIČITE SLUŽBE, A ISTI DUH

O ZAJEDNICAMA MLADIH

MARIJA GAURA

Neki dan me moja prijateljica muslimanske vjeroispovijedi pitala što nama katolicima znače zajednice mladih. Zar ne bismo trebali pratiti „starješine” i živjeti vjeru bez odskakanja. Kada sam joj počela objašnjavati što su zajednice mladih, shvatila sam koliko one zapravo znače za našu vjeru.

Kršćanske zajednice mladih, bez obzira čime se one bavile, kojeg su opredjeljenja i koji dio naše vjere njeguju, znače jako puno.

U našoj domovini djeluju mnoge zajednice kršćanske mladeži.

Zajednica franjevačke mladeži-FRAMA slijede sv. Franju i njegove zavjete čistoće, siromaštva i poslušnosti; Salezijanska mladež štuje sv. Bosca, utemeljitelja salezijanaca, isusovačka mladež okupljena u organizaciju Studenski katolički centar-Palma (SKAC) posebno štuje duhovnost Ignacija Loyolskog, začetnika isusovačke družbe, Studenski evanđeoski pokret (STEP) je udruga mladih koji njeguju međureligijski dijalog...

Svaka zajednica ima svoje posebno poslanje, ali vjeruju da imaju jedan Duh koji ih spaja.

Bitno je da se radi na duhovnom rastu mlade osobe bilo to u formalnoj zajednici ili jednostavno u zajednici mladih u župi.

Mladi trebaju osjećati upravo tu pripadnost jer im je tako lakše.

Svaka mlada duša, puna poleta i vjere znači osvježenje za vjeru. Poticaj da pogledamo u budućnost i da lakše ostvarimo svoje ciljeve. Mladi su oduvijek simbol slobode, snage i volje, a naša vjera je sve to. Sloboda kada osjećamo da nas netko guši, snaga kada nam sve lađe „potonu” i volja kada znamo da moramo učiniti nešto za dobrobit drugih ili sebe.

Zajednice mladih vode crkveni službenici jer ih pokušavaju približiti Bogu na njima najlakše prihvatljiv način. Zanimljivo je koliko mladih zapravo sudjeluje u tim zajednicama. Svake godine i sa svakim projektom sve je više mladih. No, još uvijek postoje razne predrasude o takvim zajednicama. I mnogi se mladi ne žele približiti crkvi. Možda im treba još poticaja, ali sigurno je da, gdje su mladi, tu je i radost crkve koja se širi svjesno i nesvjesno.

U današnjem svijetu potrebno je mladima dati uzor, pomoći im u vođenju zajednice i omogućiti im primjereno okupljanje unutar župe.

(U sljedećim brojevima Brazde nastojat ćemo približiti vam neku od zajednica mladih.)

SUSRET HKM ZADAR 2010.

TIHANA KRAJAČIĆ

Kao posebni poticaj i duhovnu i sadržajnu pripremu za sam Susret hrvatske katoličke mladeži u Zadru održali smo nekoliko pripremnih susreta na kojima smo sudjelovali kako bi se uistinu pripremili za značenje susreta. Geslo ovog velikog susreta katoličke mladeži je: **„Da vaša radost bude potpuna!“ (Iv 15,11).**

Budimo spremni za radost koju nam donosi Gospodin. Budimo spremni dijeliti tu radost i živjeti je u svakodnevnom životu.

Kroz protekle mjeseci u našoj župi održavali su se susreti mladih s različitim temama kao: Radost izabranja, Radost dozrijevanja, Radost plodonosna, Radost žrtvena, Radost uskrsna.

Kao završni susret imat ćemo katehezu u samom autobusu na putu prema Zadru s temom: Slaviti radost potpunu – Živjeti radost potpunu.

Vjerujemo da ćete molitvom podržati ovaj susret mladih kako bi se još više razvio naš odnos s Kristom i kako bismo naučili živjeti radost koju nam je Isus navijestio u Radosnoj vijesti.

Molimo zajedno da radost koju će doživjeti mladi na susretu u Zadru ostanu u njima te da ju žive u skladu s Evanđeljem na blagodat naše župske zajednice.

Budimo kao plodovi loze na trsu Gospodnjem.

INTERVJU: PROF. MILAN DESNICA

PRIPREMIO: NIKOLA TOMEČAK

Gospodine profesore Desnica, recite nam ukratko svoj životopis.

Rođen sam u Šibeniku „davne“ 1952. godine, kao deveto dijete mojih roditelja Anice i Jure. Nažalost, petero djece je umrlo, od kojih dvoje u Africi (El Shat-u), gdje je majka bila u izbjeglištvu. U Šibeniku, najstarijem hrvatskom gradu na obali Jadrana, gradu kralja Petra Krešimira IV., završio sam osnovnu i srednju školu. Prvi studij sam završio u Zadru, nakon čega sam radio u mjestima u okolici Šibenika. I onda je bilo teško dobiti stalni posao, pa sam morao mijenjati zaposlenje. Zaposlivši se u Centru za odgoj i obrazovanje djece s poteškoćama u razvoju u Šibeniku, shvatio sam da moram studirati defektologiju, kako bih lakše i stručnije mogao raditi s tom populacijom. Doselivši se u Zagreb, završio sam studij defektologije, dobio posao u jednoj zagrebačkoj školi i ostao živjeti u našoj metropoli. U OŠ Lučko došao sam 10. veljače 1981. godine na blagdan Stepinčeva, gdje radim do danas kao učitelj razredne nastave. Uz rad sam se bavio proučavanjem i studijem drugih znanosti. Uvijek sam nastojao pridonijeti poboljšanju rada s djecom i osobnom izgrađivanju te sam bio uključen u usavršavanja iz područja odgoja i obrazovanja.

Vi ste ujedno i zvonar, tj. sakristan u kapeli Sv. Mihaela u Ježdovcu. Kada i kako ste to postali?

Otkako sam doselio u Ježdovec, prije pu-

nih dvadeset i šest godina, uključio sam se u život i rad župske zajednice. U početku je to bio odlazak na svetu misu u Lučko i moljenje krunice s blagopokojnim župnikom Viktorom Vincekom. Nije to bilo ni malo preporučljivo jednom prosvjetnom radniku. Neću reći da su me naklono gledali, naprotiv, imao sam dosta poteškoća, ali sve sam stavljao u Božje ruke.

Izgradnjom kapelice u Ježdovcu, prije petnaest godina, prihvatio sam službu sakristana, koju do danas obavljam. U početku se zvonilo ručno, a danas je zvono kompjuterski uređeno pa ne treba cijeli dan dežurati kako bi se zvonilo za Anđeosko pozdravljenje. Posebna mi je radost uređivati i kititi crkvu jer znam da je u njoj prisutan Isusu Krist u Presvetom oltarskom sakramentu. Kapelica je posvećena sv. Mihovilu arkandelu. U njoj se slavi sveta misa svakog četvrtka u tjednu te druge i četvrte nedjelje u mjesecu. Našeg zaštitnika slavimo uvijek posljednje nedjelje u mjesecu rujnu, kada je proštenje za cijelu župsku zajednicu. Tada smo posebno ponosni jer u slavlju sudjeluju i članovi velikog župskog zbora i mještani svih dijelova župe. U Ježdovcu imamo mali zbor, kvalitetne orgulje (dar obitelji Kerš), pa svečanije možemo slaviti svetu misu. U tome nam pomaže orguljašica, gospođa Vesna Mužina, koja svojom stručnošću i skladnim sviranjem obogaćuje naše pjevanje.

Bio bih još radosniji kada bi mještani Ježdovca prepoznali blagodat postojanja kapelice i svojim dolaskom obogatili svoje

duše i uveličali naša okupljanja. Imati crkvu u naselju gdje se živi velika je milost i to treba iskoristiti.

Poznati ste u župi kao strog, ali pošten profesor, te kao radosna, aktivna i radoznala osoba. Od kuda Vam taj žar i to zanimanje za djelovanje u školi pa tako i u župi?

Sjećam se svojega djetinjstva i svoje učiteljice Nede Hlastec, koja mi je u drugom razredu osnovne škole rekla da ću biti njen nasljednik. Ponosan sam na svoju učiteljicu, koja mi je usadila ljubav prema učiteljskom zvanju i pokazala kakav treba biti učitelj. Dok gledam fotografije iz toga doba u ušima mi odzvanja njen glas koji uči, upozorava, usmjerava, ali i opominje. Jednom mi je u susretu rekla da je radosna što sam pošao njenim stopama, ali da je čula kako sam dosta strog. Nasmijao sam se i u šali rekao da sam to naslijedio od nje. Mislim da sam ispunio očekivanja svoje učiteljice i postao učitelj kakvim me ona zamišljala. Oduvijek sam bio znatiželjan i željan novih spoznaja što mi je pomoglo u studiranju različitih znanosti i u usavršavanju. U tome mi je pomogla upornost i stoga napominjem da se upornost isplati.

Strogost sam sigurno naslijedio od majke, ali da nije bila takva tko zna što bi bilo od nas četvorice braće koji smo bili potpuno različiti. Kuća je uvijek bila puna. Pjevalo se i smijalo, igralo nogomet. Kao najmlađi u obitelji morao sam slušati starije i nije mi palo na pamet suprotstaviti se jer se znao red. Braća su me štitila, ali kada je trebalo i od njih sam dobio batine. Teško se živjelo jer je tata sam radio, a majka se brinula o kući i nama

svima. Išla bi ponekad pospremati i čistiti kod jedne bogate obitelji kako bi pridonijela poboljšanju financijskog stanja.

Kao dijete s mamom sam odlazio u crkvu, ali pravo zanimanje za molitvu je počelo prije osnovne škole. Naime, mama moje najstarije šogorice (koja mi tada još nije bila šogorica) mi je poklonila jedan molitvenik po kojem sam listao, jer još nisam znao čitati, pa sam molio jednu časnu sestru, franjevku od Bezgrešne, da mi objasni što tamo piše. Ona mi je pomogla i ja sam tada počeo učiti molitve, ali i ministrirati te odgovarati svećeniku na latinskome, jer je tada u Crkvi još bio u uporabi latinski jezik. Do danas pamtim lik te sestre i zahvalan sam joj što mi je pomogla shvatiti tajne molitvi. Naši vjeroučitelji su bili franjevci, strogi i principijelni svećenici. Na vjeronauk smo išli u crkvu i nismo smjeli izostati. Osim religioznih tema obrađivale su se i teme iz života, što nam je u kasnijem periodu veoma koristilo.

Zahvaljujem Bogu i svima koji su me usmjeravali i pomogli da do danas ostanem u okrilju Crkve jer bez vjerskog života ne bih bio potpuna osoba.

Prof. Milan Desnica

Od samih početaka našeg župnog lista „Brazde“ Vi ste bili u uredništvu tog lista. Prvi broj je izašao 2003. godine, ako se ne varam. Recite nam kakve pomake i kakvu budućnost vidite za naš i Vaš list?

„Brazda” kao časopis je veliko bogatstvo za našu župsku zajednicu. Ovdje treba zahvaliti vjeroučitelju gospodinu Pavi Šimoviću, koji je imao vizionarsku sliku, snagu i Božji poticaj te pokrenuo sam časopis. Kao i svako djelo koje pokreću ljudi i koje je pod utjecajem vremena u kojem živimo, časopis se mijenjao. Sigurno ne bi ni postojao da nema entuzijasta koji surađuju i glavne urednice Tihane Krajačić, koja ulaže puno napora i snage da časopis uspije. Osobno nastojim pomoći u onome što glavna urednica od mene traži i radostan sam ako je koji moj članak, pjesma ili meditacija potaknuo čitatelje na razmišljanje.

Mislim da bi se u rad časopisa trebali uključiti oni koji imaju iskustva u radu drugih listova, jer u župi ima puno novinara, fotografa, pjesnika, slikara, profesora, kao i oni koji svojim radom žele pridonijeti kvaliteti „Brazde” jer „žetva je velika, a radnika je malo”.

Vlč. župnik je spomenuo da ste trenutno bolesni i morate na operaciju, možete li nam, ako Vam nije neugodno, točnije objasniti o kakvoj je bolesti riječ?

Čovjek je satkan od tijela, duha i duše i nikada ne zna koji od tih segmenata može oslabiti, jer čovjek nije gospodar ni jednoga od njih. Nažalost, tijelo je podložno slabostima i bolestima s kojima se čovjek mora boriti. I moje tijelo trenutno je napadnuto jednom ozbiljnom bolešću, tj. tumorom u području mozga koji se smjestio

na nepristupačno mjesto pa je klasična operacija veoma rizična. Stručnjaci pokušavaju pronaći način kako mi pomoći i vjerujem da će uspjeti u tome. Uzdam se da će Bog sve izvesti na dobro jer je sve u Njegovim rukama. Božja ljubav je neizmjenjiva i ponekad ne razumijemo zašto je nešto u suprotnosti s našim mislima.

Iako govorite o ozbiljnoj bolesti, Vi ste i dalje radosna i vesela lica, što Vam daje snage?

Svu svoju snagu nalazim u Bogu. Uvijek zahvalan na daru života u molitvi i sakramentima pokušavam se osnažiti i pronaći novi put. Vedre sam naravi i uvijek nastojim ostati optimist.

I ja sam samo čovjek, padam i teško mi je kada sebi ne mogu pomoći. Skupljam snagu u vjeri kojom su koračali mnogi prije mene.

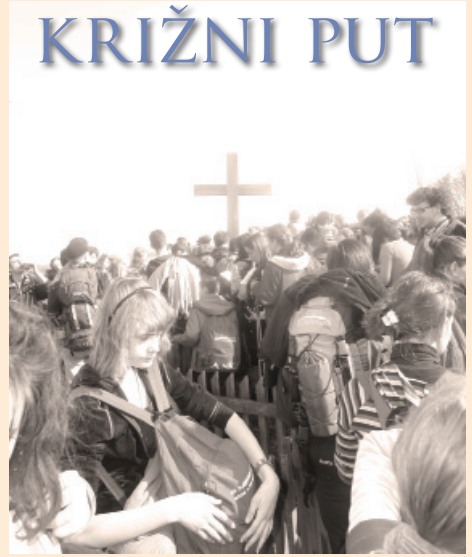
U svecima treba imati uzor jer njihov život nam pruža primjer vedrine, mukotrpnog rada, ustrajnosti i trpljenja. Osobno posebno štujem blaženog Alojzija Stepinca i njemu sam se utjecao u zagovor u svim potrebama još prije nego je proglašen blaženim.

Okružuju me prijatelji, rodbina i dobri ljudi koji me podržavaju molitvom pa imam razloga vjerovati u ozdravljenje.

Hvala Vam profesore Milane na Vašem intervju i Vašoj iskrenosti. Neka se mnogi ljudi ugledaju u Vašu ustrajnost i radost u nevolji. Želite li još što reći našim župljanima?

Poručio bih svima, a posebno mladima neka se raduju životu, usklade ga s Božjim zakonima, jer život je dar, neponovljiv je i ne bismo ga smjeli tratiti uzalud.

45. PLANINARSKI KRIŽNI PUT

SV. LJUDEVIT MARIJA GRIGNION MONTFORT VELIKI MARIJIN MISIONAR

PRIPREMILA: MARIJA GAURA

Svetac, prezbitar sv. Ljudevit Marija Grignon Montfortski rođen je 31. siječnja 1673. godine u Montfort-La-Cane-u u Francuskoj. Bio je najstariji od preživjele djece u brojnoj obitelji. S 12 godina pohađa isusovačku školu sv. Toma Becket. Tu se razvija entuzijazam koji je i kasnije obilježavao cijeli njegov život. Slušajući priče župnika oduševljava se za propovijedanje tj. održavanje misija. Pod utjecajem nekog drugog svećenika razvija duboku pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji. Osjećajući poziv za svećenstvo odlazi u Pariz. Njegova obitelj mu nudi konja na kojem bi mogao jahati do Pariza, no on odbija. Majka mu daje novo odijelo, a otac novac. On, međutim, čim prijeđe most, zamjenjuje novo odijelo za prosjačko i razdaje novac. Prešao je most koji ga je vodio u novi život. Odlučuje potpuno se pouzdati u Providnost i živjeti u blizini siromašnih. Pošto nije imao dovoljno novca morao je pohađati vrlo siromašnu školu, a tamošnju ionako slabu prehranu dopunio je i drugim oblicima pokore pa je vrlo brzo postao jako bolestan. Nakon ozdravljenja dolazi u Francusku školu duhovnosti u kojoj je bila naglašena Marijina uloga u Božjem planu spasenja. To je bilo idealno mjesto za njega da razmatra pobožnost prema Mariji. Ostale točke duhovnosti nisu ga baš privlačile. Iskoristio je i vrijeme dok je radio u knjižnici za proučavanje Marijine uloge u životu kršćani-

na. Godine 1700. postaje svećenik. Neko vrijeme ostaje u Parizu. U prvim godinama svećenstva osjeća se pomalo frustriran zbog toga što mu se čini da nema dovoljno mogućnosti djelovati onako kako je to želio. Razmišljao je i o tom da postane hermit. Ipak, ono prvotno uvjerenje da je pozvan držati misije među siromašnima ostalo je snažno.

Usljedile su teške godine. Kad je došao djelovati u bolnicu koju je osnovao Vinko Paulski, od njega je zatraženo (iz nepoznatih razloga) da napusti to mjesto. Većina dotadašnjih prijatelja tada ga je prezrela. Proveo je godinu dana u potpunom siromaštvu u ulici Rue du Pot de Fer bez prijatelja i bez neke određene službe. Vjerojatno je u to vrijeme pisao knjigu „Ljubav prema vječnoj Mudrosti”. Ipak, netko ga nije prezreo: - SIROMASI. Pisali su da im se vrati. S biskupovom dozvolom vraća se u Poitiers. Postaje upravitelj Glavne bolnice, a u radu mu od pomoći biva i djevojka Marija Luiza Trichet, koja je također osjećala poziv za posvećenim životom u službi siromasima. Kasnije im se pridružuje

i druga djevojka imenom Katarina. Ove dvije djevojke su tek nakon dugog i strpljivog (desetogodišnjeg) čekanja postale prve osobe u družbi „Kćeri Mudrosti“.

Po drugi put od Ljudevita se traži da napusti bolnicu. Čini se da je posrijedi ljubomora. Počinju njegove misije u i oko Poitiersa pa je konačno osjećao da čini ono za što je stvarno od Boga pozvan. Njegov uspjeh čini se potiče ljubomoru kod nekih što dovodi opet do zabrane propovijedanja. Pomišljao je na propovijedanje u drugim mjestima, ali je čekao da ga Bog uputi u daljnje djelovanje. Odlučuje ići pješke u Rim i pitati papu Clementa X. što mu je činiti. Papa ga imenuje „apostolskim misionarom“ kojemu je cilj obnoviti kršćanski duh obnovom krsnih zavjeta po Marijinim rukama. Prije nego je odlučio provesti misije, proveo je duhovne vježbe. U dvije godine je propovijedao na mnogo mjesta oko Nantesa, što se pokazalo izuzetno uspješnim. Njegov ugled je rastao. U mjestu Pontchateau privukao je mnoge tisuće ljudi koji su mu pomagali oko podizanja Kalvarije. Ta Kalvarija ipak biva i razlogom njegovih brojnih razočaranja. Biskup je čuo da će kralj sam srušiti Kalvariju te je odbija blagosloviti.

Ljudevitu se opet zabranjuje propovijedanje. Tako ono počinje sve više sudjelovati na križu Kristovu. Ljudevit nije gubio nadu. U to vrijeme piše svoja razmišljanja: „Pisma prijateljima Križa“. Postalo je jasno, ako želi nastaviti propovijedati morat će to činiti negdje drugdje.

Biskup u La Rosheu ga poziva onamo. Tu provodi svojih zadnjih pet godina života, hodajući pješke od mjesta do mjesta propovijedajući. Pronašao je ipak i vremena za pisanje „Rasprave o pravoj pobožnosti

prema Blaženoj Djevici Mariji“, a također i „Marijine tajne“, pravila za Marijinu družbu kao i za Kćeri Mudrosti koja je utemeljena 1705. godine. Kod ostalih svećenika nije baš pronašao razumijevanja za njegovu „Marijinu družbu“.

Konačno, u zadnje dvije godine, dva svećenika mu se pridružuju, a pronalazi i nekoliko braće laika koji mu pomažu u radu. Biskup u La Rosheu se pokazao kao pravi prijatelj, no ipak je među ostalima redovito bilo onih koji su ga napadali što je čak išlo dotle da su ga željeli uništiti.

U Poitiersu su 10 godina čekale 2 djevojke koje sada bivaju pozvane da mu pomognu u školi za siromašne dječake i djevojčice u La Roshellu. Konačno i one su imale svoje zavjete i osnovana je kongregacija „Kćeri Mudrosti“. Uskoro su im se pridružile i druge.

Iscrpljen teškim radom i bolešću Ljudevit je 1716. godine išao u posljednje misije, tijekom kojih je pao bolestan i preminuo – 28. travnja. Tisuće su se okupile na njegovom sprovodu, a vrlo skoro su se nizala i čudesa na njegovu grobu, po njegovu zagovoru. Geslo njegova života bilo je „Samo Bog“. Godine 1888. je proglašen blaženim, a svetim ga je proglasio papa Pio XII. 1947. godine.

Danas postoje tri redovničke kongregacije u Katoličkoj crkvi koje se temelje na duhovnosti sv. Ljudevita:

- Družba Marijinih misionara (kraće montfortanci)
- Kćeri Mudrosti
- Braća sv. Gabriela.

Montfortanci su rimokatolička muška kongregacija, službenog naziva Družba

Marijinih misionara montfortanaca (lat. Societas Mariae Montfortana).

Ženski ogranak su Kćeri Mudrosti, a laički Braća sv. Gabrijela.

Godine 2005. imali su 190 kuća s približno 1 000 pripadnika, od kojih 687 svećenika. U Hrvatskoj ih djeluje tek nekoliko, a kuća im je na Svetom Duhu u Zagrebu, Sveti Duh 164.

Sv. Ljudevit je u već djelu „Rasprava o pravoj pobožnosti prema presvetoj Djevici Mariji”, prikazao neizmjerenu ljubav i veličinu Majke. Da bismo svi poštovali i bili blizu Isusu, trebamo ljubiti njegovu i našu Majku čistom ljubavi. To je bilo njegovo shvaćanje kojemu se priklonio i papa Ivan Pavao II. Papa piše o važnosti Monfortove duhovnosti za čitavu katoličku Crkvu:

„Među tolikim svjedocima i učiteljima marijanske duhovnosti rado podsjećam i na lik sv. Ljudevita Montfortskog koji je kršćanima ponudio posvetu Kristu po Marijinih rukama kao uspješno sredstvo da kršćanin može vjerno zaživjeti svoje Krsne zavjete. Ističem sa zadovoljstvom činjenicu kako i u našim danima ima dosta novih očitovanja ove duhovnosti i pobožnosti”

Njegove riječi i misli zapisane u vremenu mogle bi svakome od nas biti misao pratilja u molitvi i meditaciji. Što je to ljubav prema Isusu i našoj Majci? Neizmijerna i

čista ljubav koju nam pružaju tu je za nas. Primimo ju slobodna duha.

„Od svih sredstava da zadobijemo Isusa Krista, Marija je najsigurnije, najlakše, najkraće i najsvetije;”

„Tko želi imati Isusa, mora imati Mariju;”

„Zato što budeš više gledao Mariju u svojim molitvama, djelima i patnjama...vjeruj mi naći ćeš Isusa Krista koji je uvijek s Marijom velik, silan, djelotvoran i neshvatljiv.”

„Marijina je najveća težnja da nas sjedini s Isusom, svojim Sinom, a Sinovljeva je najveća težnja da dođemo k njemu po njegovoj Majci.”

POSVETNA MOLITVA

Danas te izabiremo, o Marijo, u prisutnosti cijelog nebeskog zbora, za svoju Majku i Kraljicu.

Darujemo ti i posvećujemo u potpunosti podložnosti i ljubavi svoje tijelo i svoju dušu, svoja nutarnja i vanjska dobra, kao i vrijednost svojih dobrih djela prošlih, sadašnjih i budućih i dajemo ti čitavo i potpuno pravo raspolagati s nama i sa svim što je naše, bez izuzetka, kako se tebi sviđa, na veću slavu Božju, vremenitu i vječnu!

Amen!

Molitva za zvanja

Gospodine, rekao si nam: „Žetve je mnogo, a radnika malo.

Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju.”

Molimo te da nas okrijepiš u nasljedovanju zvanja na koje si nas pozvao. Molimo te osobito za osobe pozvane u svećenike, časne sestre, redovničku braću i đakone. One koje si pozvao, one koje sada zoveš, one koje ćeš pozvati u budućnosti. Neka budu otvoreni i neka se odazovu i služe tvom narodu. Molimo te to po Kristu Gospodinu našem. Amen.

*****

O Isuse, Vječni svećeniče, zakrili sve svoje svećenike svojim Presvetim Srcem, gdje im nitko i ništa neće nauditi. Očuvaj neokaljane njihove pomazane ruke kojima svakodnevno dodiruju tvoje Presveto Tijelo. Čuvaj neokaljane njihove usne, rumene od tvoje Predragocjene Krvi. Neka im srca ostanu čista i nezemaljska, opečaćena uzvišenim znacima tvog slavnog svećenstva. Neka ih tvoja presveta ljubav štiti od zaraze svjetovnih navada. Blagoslovi njihov teški rad obiljem plodova i neka im duše koje su posluživali ovdje, na zemlji, budu na radost i utjehu, a na nebesima dragulji prekrasne i vječne krune zasluga. Amen.

*****

Isuse, Ti si Dobri Pastir. Poznaješ svakog od nas i zazvao si nas imenom da ti služimo u vjeri. Pomozi nam širokogrudno se odazvati tvome Glasu. Podari hrabrost i vodstvo onima koje pozivaš da postanu svećenici i đakoni, redovnici i laici, kako bi ti uz mogli odgovoriti svim srcem i odano ti

služiti. Molimo to po Kristu, Gospodinu našem. Amen.

Molitva za svećenički podmladak

Gospodine Isuse Kriste, veliki vječni svećeniče! Žalosno je Tvoje Srce kada vidiš narod kao ovce bez pastira. Zato u Tvoje ime i po Tebi molimo nebeskoga Oca da pošalje poslanike u tvoju žetvu.

Isuse, ljubitelju čistoće, učini da kršćanski roditelji odgajaju svoju djecu u duhu požrtvornosti i da velikodušno daruju u Tvoju službu one koje Ti pozoveš.

Učitelju apostola, odaberi i privuci između naše drage mladeži one koji će nam prikazivati žrtvu svete mise, dijeliti svete sakramente, te moliti i žrtvovati za nas.

Dobri Pastiru, čuvaj ih od vanjskih i unutarnjih pogibelji i daj im ustrajnost u svetom zvanju da postanu i budu svećenici po Tvojem Presvetom Srcu. Neka puni vjere i ljubavi prema Tebi i Tvojjoj svetoj Crkvi neobično posvete sve svoje snage za održavanje i širenje Tvojega kraljevstva u neumrlim dušama. Majko Marijo, čuvaj naša sjemeništa da iz njih izađe mnogo svetih svećenika koji će našem narodu sačuvati najveće blago svete vjere. Amen.

SAKRAMENT ŽENIDBE

ILIJANA JULARIĆ, DIPL. KATEHIST

Biblijsko utemeljenje sakramenta ženidbe vidljivo je u Starom i Novom zavjetu.

U izvještajima o stvaranju svijeta vidljivo je da je smisao ženidbe da se prevlada čovjekova osamljenost, zato Bog čovjeku daruje ženu, koja je iste vrste i dostojanstva kao čovjek.

Biblijska slika o „rebru“ toliko puta krivo interpretirana i shvaćana želi poručiti samo jednu istinu: Žena i muškarac pripadaju jedno drugom, istog su dostojanstva i ravnopravni su. Tu pripadnost potvrđuje i izraz „jedno tijelo“. Žena i muškarac su pozvani na najžušu supripadnost, životno zajedništvo i na rađanje djece. (usp. F.Courth, Sakramenti)

U Novom zavjetu, Isus jasno kaže: „Što Bog združi, čovjek neka ne rastavlja“, misleći pritom na nemogućnost rastave. Isus predočuje veličinu i svetost ženidbe, to je od Boga omogućena veza, blagoslovljena, u kojoj su žena i muž trajno upućeni jedno na drugo, stvaljajući se u ruke Božje. Sv. Pavao u svojim poslanicama naglašava

da ženidba treba biti sklopljena u Gospodinu Isusu, taj uzajamni odnos između žene i muža treba se usmjeravati u posluhu ljubavi, u vjernosti i predanju, kao što je Krist vjeran i predan Crkvi. Za supružnike ženidba je blagoslov, spasenjski put ka vječnosti, put na kojem im dolazi Božja ljubav u susret. “Muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti” (Ef 5,25-26), odmah dodajući: “Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; i njih dvoje bit će jedno tijelo.

Drugi vatikanski koncil kaže da je ženidba „neka vrsta kućne Crkve” (LG) U svojoj obitelji trebaju supružnici jedno drugo posvećivati, darivati Crkvi nove članove i biti prvi glasnici/navjestitelji vjere.

Međutim, „Nitko na ovom svijetu nije lišen obitelji: Crkva je svima dom i obitelj, osobito onima koji su „umorni i opterećeni” (Mt 11,28)”. (KKC) Svi smo pozvani na svetost, na svjedočanstvo kršćanskog života, na život po Evandjelju Isusa Krista, jedni u sakramentu ženidbe, drugi u sakramentu svetog reda, treći opet na život u djevičanstvu, ali svi na život u velikoj obitelji zvanj Crkva.

“Budi jako oprezan da ne rasplačes ženu jer Bog broji njene suze. Žena je nastala od muškarčevog rebra, a ne od njegovih stopala da se po njoj gazi. Ne od njegove glave da se njome vlada, nego od boka da mu bude jednaka. Ispod ruke da bude zaštićena i pokraj srca da bude voljena.”

ŽUPSKO KLANJANJE

VLČ. MIJO MATOŠEVIĆ

Redovito župsko klanjanje/klečanje u ovoj župi je 9. travnja. Taj dan je određen za župu da se moli pred Presvetim u ime cijele Nadbiskupije i Katoličke crkve za sveopće potrebe kršćanskog puka i ljudi uopće. Prilika je to da se cijela župa uključi u molitveni lanac svih molitelja i potrebnika Božje potpore i milosti.

I ove godine smo imali posebnu mogućnost da molimo za sve potrebe. Neki su sudjelovali i molitvama bdjeli. No bilo je malo vjernika na ranim misama. Svečanu svetu misu u 19 sati na ovaj veliki blagdan za našu župu predvodio je vlč. Juraj Jerneić nekadašnji župnik župe sv. Ivana Nepomuka u Glini, a sadašnji ravnatelj svećeničkog doma na Kaptolu. Koncelebrirao je umirovljeni župnik iz Svete Klare Stjepan Bakran i naš župnik vlč. Vjekoslav Pavlović

Na spomen ovog godišnjeg klanjanja određeno je u ovoj župi da se svakog mjeseca na isti datum kroz godinu, nakon večernje svete mise, jedan sat klanja pred Presvetim.

Klanjanje se obično obavlja uz prilagođene pjesme, različite meditacije i slično. Ponekad klanjanje vode mladi.

Prikazujemo Vam jednu od meditacija za klanjanje:

Čovjekov je život praćen rađanjem, čežnjama koje se izmjenjuju zajedno s danima i životnim razdobljima. Živimo s nadom. Na trenutke nas iskustvo nade toliko obuzme da nam se čini kako nam ništa drugo nije potrebno. U mladosti su to

nada i zanos u veliku ljubav, u postignuće uspjeha i u ostvarenje svojih želja, kasnije dolaze druge nade. I kad se sve naše nade ostvare, zaustavljamo se pred spoznajom da to nije sve. Sa svim nadama i razočaranjima uranjam u istinu da čovjek treba istinsku nadu koja nadilazi naše želje i naše mogućnosti. Otkrivamo u sebi potrebu za beskonačnim, neiscrpnim, neprolaznim, za onim što nije mjerljivo našim ostvarenjima i uspjesima. Suočeni s nemoći ostvarenja te iskonske čovjekove nade, ljudi, od kulture, znanosti i društveni sustavi pokušavaju pronaći nadomjestak za čovjekovu nadu. Nada koja je povjerava takvoj budućnost rađa ne slobodom i razočaranjem, jer na početku i koncu tih nada stoji čovjek, nemoćan nadići granice svijeta i života. Granice vremena i života zaustavljaju čovjekovu nadu. S toga je čovjek potreban nade kojoj granice vremena i života nisu zapreka.

Ta velika nada stoji u Bogu, u čijoj su ruci čovjekov život i budućnost svijeta. On koji je Stvoritelj, koji je prije svega, prije vremena, Predvječni, on je i budućnost svega. Sve stoji u njemu. Samo on može biti ispunjenje čovjekove istinske nade.

On se ljudima objavio, živio kao jedan od nas, kao Bog s ljudskim licem. On nije negdje onkraj, u dalekoj budućnosti, On je Prisutni, prijatelj na našem životnom putu. On je ondje gdje je ljubljen i gdje nas dostiže njegova ljubav. Upravo snagom ljubavi on, na našem putu kroz grijehom ranjeni svijet, obnavlja i hrani našu nadu u zbiljnost novoga svijeta i života koji nam je u vječnosti priprazio. Ustrajnost njegove ljubavi zalag je naše nade i sigurno

jamstvo da naša nada nije prazna čežnja. U nadi smo spašeni. S našom nadom rastemo u spasenju, iz dana u dan kroz vrijeme do susreta s vječnošću, koja je punina nade i našega spasenja.

Gospodine Bože, tebi su poznate sve naše nade i sve naše čežnje, one kojima te u vjeri dotičemo tako i one kojima se od tebe udaljujemo. Smjerno te molimo pročisti ognjem svoga Duha sve naše nade, oslobodi nas želja koje nas zarobljavaju u ovome svijetu i ispuni nam srce nadom koja nas vodi k tebi, u kome je smisao vremena i razlog našega postojanja.

Prvo mjesto u kojem se vjernikova nada razvija i raste jest molitva. Kad nikome ne možemo uputiti svoj vapaj Bog je spreman čuti našu molitvu. Kad ni s kim ne možemo razgovarati on pristupa i razgovara s nama u srcu. Kroz molitvu spoznajemo njegove blizinu i vjernost. Zato s psalmistom možemo uskliknuti: „Uzdah se u Gospodina uzdanjem silnim i on se k meni prignu i usliša vapaj moj” (Ps 40,2).

Molitva je vježbanje naših čišćenja, želja i htijenja. U molitvenom susretu s Bogom spoznajemo vrijednosti svojih želja i nada. Kroz molitvu sve naše male svagdašnje nade izrastaju u veliku nadu koja nas vodi k Bogu i usmjeravaju iz naše prolaznosti k vječnosti. Molitvi nije uvijek potrebno uslišanje. Nekada je dovoljno da molitva bude očišćena od nepotrebnih želja, od briga za ono što nam ne izgrađuje odnos povjerenja i pouzdanja u Boga, odnos koji naš život hrani nadom, onom koja se ne iscrpljuje trenutnim potrebama i željama. Potrebno je moliti da bismo se znali istinski nadati, potrebno je s nadom moliti za rad velike nade.

Nada raste kroz naše kršćansko djelovanje i patnju. Sva naša djela i nastojanja izraz su naše nade. Mučan je život kad moramo činiti ono što nije u skladu s našom nadom i željama, a radost je kad se nadi pruži mogućnost da ju gradimo, ostvarujemo. Prednost našim svagdašnjim nadama znade nas ponekad odvesti u novo robovanje. Nada nam može postati teret, svagdašnji umor ili pak prometnuti se u fanatizam, fanatizam rada, znanja, stvaranja i stjecanja. Potrebno je stoga naše nade i stremljenje podložiti Velikoj nadi koja nadvisuje naš život i vrijeme, nadi koja nije ugrožena našim umorom i našim neuspjesima. Za to znamo jer nada u nama živi i kada nam se čini da je sve izgubljeno, da je sve promašeno, da je sve uzaludno. Nada nas od smrti izbavlja.

Zato smo pozvani biti suradnici ne samo naše nade nego i Velike nade, koja nas vodi u vječnost. Taj se dar ne zaslužuje, ne postiže se djelima, nego otvaranjem i prihvaćanjem Božjega darivanja. Doista „sve patnje sadašnjega vremena nisu ništa prema budućnoj slavi koja se ima očitovati u nama” (Rim. 8,18).

Zato „Što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom prežem, k cilju hitam, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu” (Fil. 3,13).

Gospodine u ovom trenutku zahvalnosti nastojimo prepoznati veličinu dara vremena. Nastojimo spoznati da je vrijeme dar, da nije sudbina, nešto što nam se događa, nešto što nalazimo u svijetu. Taj dar u kojem živimo, pomaže nam razumjeti da i cijeli život jest darovanost, primanje dara i uzdarje.

Primi Gospodine našu zahvalnost za taj veliki dar, dar ispunjen nadom i iščekivanjem. Postoje, Gospodine i trenuci kad ne prepoznajemo dar vremena, kad se prema njemu odnosimo kao da je naše postignuće, kao ono što je u našim rukama i namumima. Pokušavamo imati vremena, njime gospodariti, kupovati ga, skraćivati ga drugima i čuvati ga samo za sebe. Tada upadamo, a da i ne znamo, u robovanje vremenu, u robovanje prolaznosti koja ostaje iza nas. Tako svakodnevno umiremo zajedno s vremenom kao ljudi koji nemaju nade. A ti si nam dao nadu, Veliku nadu, u kojoj možemo radosno kroz vrijeme i kroz svijet. Hvala ti, Gospodine, na daru nade koja nam ne dopušta da ostanemo u vremenu, na daru koji nas na krilima vremena nosi naprijed prema vječnosti.

Znamo se saživjeti sa svijetom kroz koji hodimo, s ljudima koji su uz nas, sa svjetskim događajima, političkim, socijalnim i ekonomskim, spremni zauzeti se i za dobro drugih i za pomoć potrebnih, ali kao da ne znamo suživjeti s tobom. Od tebe stalno odlazimo i k tebi se uvijek vraćamo i kao da ne znamo ostati vjerni. Da, vjernost ljudima hrani se ljubavlju, a vjernost tebi hrani se molitvom. Stoga kad stanemo preda te spoznajemo siromaštvo svo-

je molitve, povremenost svoje molitve, a ti nas zoveš i učiš da molimo neprestano, u svako doba, kako nada u nama ne bi usahla. Kako smo malo spremni zauzeti se za dobro svoje, za dobro duha, za nadu koja je u nama skrivena, zapretana. Da, Gospodine, trudimo se intenzivno živjeti u ovo vrijeme koje si nam dao. Toliko smo zauzeti da kažemo kako i nemamo vremena. U onom što poduzimamo uspijevamo, u onome što činimo svojim rukama, uspijevamo u službi i dužnosti koju vršimo. I to je tvoj dar, veliki dar na kome ti zahvaljujemo iz dubine svoje duše. Divno je, Gospodine, moći raditi, moći stvarati, moći pomagati i brinuti se za druge, divno je imati snage i za mala, za nas nekada bezvrijedna djela. Hvala ti za snagu, umijeće, znanje i upornost koji se očituju u onome što radimo.

Ali, Gospodine, toliko puta nakon napornog dana pred tvoje lice znamo doći prazni, iako možda vrijeme nismo gubili. Znamo doći siromašni iako smo se htjeli do kraja dati svojim radom. Osjećamo siromaštvo svoga duha i prazninu duše jer smo radili i trošili se, a nismo se napunjali svjetlom koje od tebe dolazi. Toliko puta želimo svijetliti svojim radom, svojom susretljivošću prema drugima, savjesnošću u svojim dužnostima, a u duši skrivamo tamu i prazninu, beznade.

Spoznajemo da rad može biti koristan, ali nas ne može ispuniti, djelo koje vršimo može nas učiniti velikim pred ljudima, ali ne i pred tobom, ukoliko sve što radimo i činimo nema izvor u tebi. I tu vidimo svu svoju malenost, svu svoju bezvrijednost, unatoč veličini djela koje činimo. Spoznajemo kako smo pred tobom maleni i beskorisni, unatoč tomu što nas ljudi znaju hvaliti, pa možda i diviti nam se. To iskustvo malenosti i bezvrijednosti doživ-

ljavamo svaki put kada radimo i stvaramo bez tebe, kad naša nada nije usmjerena prema tebi.

Kao da nam je lakše raditi nego stati pred te i moliti. To je zato jer rad traje samo dok radimo, rad nas sili, uvjetuje nas, traži našu brigu, a molitva se nastavlja i kad ne molimo. Ona u nama želi probuditi trajno suživljenje s tobom, stalno zajedništvo s tobom i u radu i u odmoru, u zajedništvu s ljudima i u samoći. A na to nismo uvijek spremni. Mislimo da možemo sami, uzdajući se u svoje snage. I tu se rađa naše siromaštvo, naša malenost i bezvrijednost. Zato te, Gospodine, molimo pročisti naše želje, naše nade, da vrijeme koje je pred nama spoznamo kao tvoj veliki dar, u kojem ćemo u nadi rasti i tako svakodnevno ponirati u vječnost, kao ljudi nade, nade

koja je u nama i koja nas vodi k tebi. Ne dopusti, Gospodine, da nada usahne u nama.

Uz ovakve misli i meditacije, redovno se približujemo Kristu u klanjanju pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Pozivamo sve župljane da se odazovu na ovu iznimnu priliku pogotovo svakog 9. u mjesecu u našoj župi kao nastavak dubljeg povezivanja s Gospodinom.

“Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.”

(Iv 6, 63)

Da po Njegovim riječima, dobivamo mogućnost da uvijek oporavljamo svoj duh.

Dobivamo priliku da se ponovno, iz dana u dan dižemo iz pepela svojih grijeha i primamo ono sveto, samog Isusa u euharistiji.

Zbog toga, sve što je materijalno nije bitno, ako nemamo ono što nas uistinu može upotpuniti.

Ako nemamo živoga Boga u svojoj sredini, u svome srcu, mi smo samo prazne ljuštore...ne znamo osjećati, ne znamo ljubiti...

Ali On nas ne napušta, nego nam i tada šalje svoga Duha, Duha tješitelja da se brine o nama..., da mi vratimo svoj put na staze koje nisu utabane, ali koje znače i vode u život vječni...

Tihana Krajačić

TRPLJENJE

MILAN DESNICA

Čovjek je izlaskom iz raja podvrgnut novim spoznajama, ali i poteškoćama koje su mu postale pratnja u životu. Jedna od kategorija koje ga svakodnevno prate je i trpljenje. Kako je čovjek društveno biće i upućen je na drugoga onda trpljenje postaje zajednička baština.

Trpjeti od nekoga sigurno je najteže, jer tada čovjek nosi teret za koji nije osobni krivac. Nažalost, događa se da zbog zavisti, mržnje, ljubomore ili nekog drugog razloga, nadređeni u poslu koriste svoj položaj i podređenu osobu stavljaju u ponižavajuće situacije zbog čega ta osoba trpi.

Mnogo puta nam se dogodilo da smo bili nepravедno optuženi, omalovažavani, ismijani, izrugani, odbačeni, manipulirani i zbog toga smo trpjeli.

Duša i tijelo u trpljenju pate jer besmisao trpljenja ne daje odgovor na tisuću pitanja koja se u takvim trenucima javljaju. Trpljenje je jače ukoliko je razlog trpljenja nametnut. Bezizlaznost situacije doводи osobu koja trpi do boli koja postaje nepodnošljiva. U takvim trenucima nitko ne zna kako će reagirati jer trpljenje stvara napetost koja može dovesti do kobnih posljedica.

Trpjeti za nekoga je pojam koji u sebi nosi suosjećanje. U takvom trpljenju se pronalazi smisao. Često puta u obitelji majka trpi zbog djece koja su izvrgnuta maltretiranju problematičnog oca, imaju loše društvo koje ih odvlači u propast, slabi su učenici ili se stalno suprotstavljaju. U ta-

kvim situacijama majka čvrsto vjeruje da će njena djeca bolje reagirati ako ona pretrpi.

Osoba koja trpi za nekoga lakše podnosi bol koju stvara to trpljenje.

Vjernička duša duboko u sebi nosi ukorijenjen smisao trpljenja jer uzor trpljenja ima u Isusu Kristu koji je trpio za čitavo čovječanstvo noseći svoj križ do Kalvarije. Smijemo li reći da je Isus bio manje čovjek jer je bio Bog? Bilo bi to uistinu nepravедno jer u zazivu. „Bože moj, Bože moj zašto si me ostavio” nalazimo svu puninu čovjštva.

Potpunim predanjem u volju Očevu pokazao je put kojim nam je ići. Jedino čvrstom vjerom u takvo trpljenje može svaki pojedinac pronaći u sebi mir znajući da će trpljenje biti prikazano Bogu i u Njemu dobiti pravi smisao.

PROLJEĆE - RADOST ŽIVOTA

TIHANA KRAJAČIĆ

Što nam donosi proljeće? Kakva je to drugačija priča nakon zime i okoliša koji je tako dugo bio pod snijegom? Što nam donosi toplina sunca na našoj koži, nakon što smo se toliko dugo branili od hladnoće?

Upravo nam proljeće donosi radost, radost našeg života.

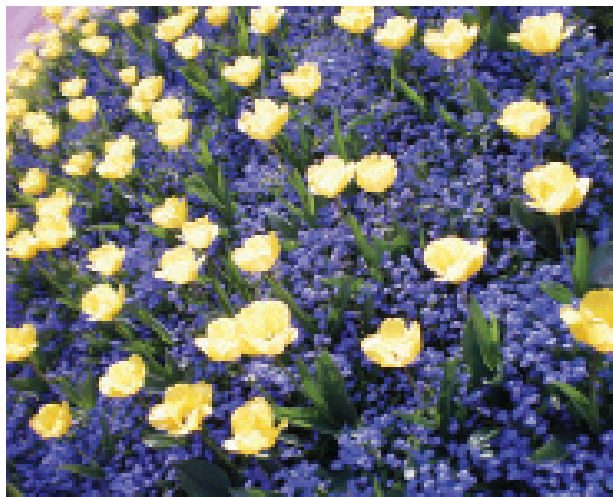
Počevši već od korizme koja predstavlja skrušenu prisutnost u molitvi i svjesnost naših grijeha te želje da bdijemo do Uskrsa koji nama vjernicima predstavlja istinsku radost, nalazimo začetke proljeća.

Naše duše su u korizmi upravo poput biljaka koje se nalaze ispod snježnog zimskog pokrivača. One su kao usnule, kao da miruju, čekajući da ih ogrije toplina i

da se napokon otopi snijeg, da omekša zemlja, kako bi mogle niknuti. To se događa i s našom dušom, posebno u Velikom tjednu. Još malo čekamo, strpljivi smo, molimo i duboko meditiramo o misteriju ovih velikih događaja, koncentrirajući se na ono što tek dolazi. Patnja Isusa na Golgoti, Njegova smrt na križu, a onda vazmeno bdijenje i strpljenje te napokon Uskrsna zora i prazan grob. Tada, u tim trenucima naša duša se ponovno rađa. Ponovno raste kao biljka iz lukovice i to svake godine. Kao da tada ponovno dobiva priliku za novi život s Njim u našim svakodnevicama.

A onda nakon samog Uskrsa dolazi nam duže radosno vrijeme, ali vrijeme kroz koje se mi moramo brinuti o našoj duši, kako bi uvijek bila s Bogom i imala Uskrsnu radost i zrelost. Tako i o biljkama koje su izišle, propupale, u ovo kasno proljeće moramo brinuti, hraniti ih, kako bi one uspijevale i omogućiti im da rastu.

Naša duša i vjera upravo to treba: svakodnevnu brigu, molitvu, post, kako bi uistinu rasla. Ne smijemo nikada zaboraviti da proljeće prolazi i da se mi sada u ovo radosno i plodno vrijeme moramo pripremiti za suše koje dolaze u ljeto. Ne smijemo zaboraviti hraniti našu dušu svaki dan, graditi ono što smo

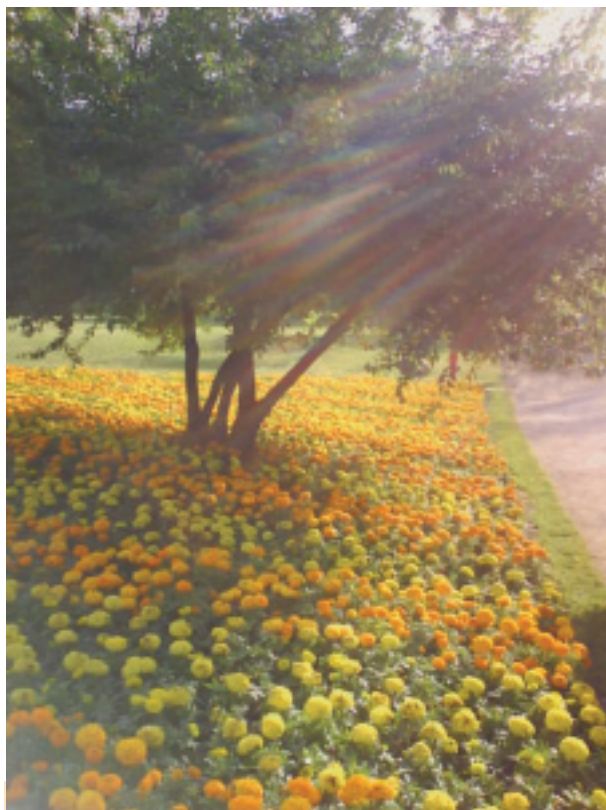

dobili Uskrsnim jutrom u radnosnom proljeću.

U svemu tome pouzdajemo se posebno u Duha Svetoga koji nam je poslan da bi nam pomogao i čiji su nam darovi dani za obranu od suše, ali i preobilnih kiša i oluja. Vjerujemo da nam svojim darovima jakošću, znanjem, mudrošću, pobožnošću Duh Sveti može pomoći da naš život postane čvrsta stabiljka koja će u jesen, jesen našeg života, donijeti kvalitetan rod i plodove sočne i ukusne, koji će biti nagrada za hrabrost proljeća.

Stoga budimo svjesni da u našem životu imamo ono što nam je potrebno da bi stvarno i istinski bili sretni i imali potpunost. Nama je sve to pruženo Njegovim ranama, a mi smo ti koji moramo odabrati želimo li zalijevati i obrađivati gredice našeg života da bi uvijek imali tu radost, ili ćemo ih pustiti da ostanu zapuštene i da naše klice, klice vjere i mira, ostanu zauvijek zakopane u hladnoj zemlji našeg „ja“.

Mi smo ti koji ćemo birati život i vječnu radost proljeća ili smrt i hladnoću zime.

Život bez Boga

Što je vjera bez pouzdanja?

Što je pouzdanje bez ljubavi?

Što je ljubav bez žrtve?

Što je žrtva bez cilja?

Što je cilj bez puta?

Što je put bez smjera?

Što je smjer bez života?

To je život bez Boga...

„Ja sam put, istina i život...“

Vjeran Matešić

PSIHOLOŠKA I DUHOVNA POMOĆ

DVIJE BOŽJE OVČICE

Gdje je nestao ČOVJEK? U našem svijetu materijalizam on je izgurao na margine. Čovjek je zanemaren. On je čovjek mase, zbijen u velikim gradovima, usamljen, otuđen i uronjen u prosječnost svakodnevnog života. U modernom društvu prevladava sindrom ovce: slijepo se prate trendovi; novac, karijera, ugled, čast i zabava. Najveći grijeh modernog čovjeka je njegova neograničena pohlepa. On želi imati što više. Materijalizam mu daje osjećaj lažne sigurnosti i lakoće, no ne pruža mu trajno zadovoljstvo niti sreću. Zato je u svijetu sve češća bolest depresija. Mnogi ne znaju da depresija nije samo trenutno stanje kada se osjećate nekoliko dana tužni ili loše, nije stres, nije Božje napuštanje ili odbacivanje. Depresija je bolest, isto kao što su i povišeni krvni tlak ili šećerna bolest.

Značajke depresije su različiti stupnjevi tuge, razočarenja, osamljenosti, beznađa, sumnje u samog sebe i krivnje. Ne treba biti mudrac da se uoči da su ovi simptomi sve više prisutni u našem društvu. Trenutno je depresija za žene zdravstveni problem broj dva, a u ukupnoj populaciji depresija je na četvrtome mjestu. Prema procjenama Svjetske zdravstvene organizacije depresija će do 2020. godine postati drugi svjetski zdravstveni problem, a gledajući samo žensku populaciju, zdravstveni problem broj jedan. Uzroci depresije mogu biti razne bolesti, problemi i životne situacije u kojima se čovjek

nađe no, jedan od najčešćih uzroka depresije je grijeh. Bog uvijek odgovara na molitve i čovjek koji je blizu Bogu nikada neće biti izgubljen bez obzira na probleme i poteškoće koji se nađu na životnom putu. Ali grijeh udaljuje čovjeka od Boga. Grijeh možemo zamisliti kao maglu koja se ispriječi između Boga i čovjeka. Zbog te magle, odnosno grijeha, teško je osjetiti Boga i Njemu je teže doprijeti do nas. Zato je Bog čovjeku dao milost svete ispovijedi, sakrament u kojem pokajanjem i priznanjem dobivamo oprost od grijeha. Molitva također pomaže u procesu emocionalnog liječenja. Sama molitva pomaže u ozdravljanju, ali ako smo bolesni ne treba odbijati stručnu pomoć. Medicina je dar Božji. Bog je liječniku dao redoviti način liječenja, dok je izvanredan način liječenja po molitvi, Božjom intervencijom, po darovima Duha Svetoga. Liječnici i lijekovi dokaz su da nas Bog ljubi i da nas želi ozdraviti. Pa stoga, onaj tko boluje od depresije treba potražiti pomoć psihijatra koji će znati kako riješiti problem i koji će propisati i lijekove, ako je to potrebno. Problem je što ljudi izbjegavaju psihološku pomoć jer ih je sram. To je potpuno pogrešan stav jer biti depresivan nije sramota, isto kao što ni zatražiti psihološku pomoć nije sramotno. Zatražiti pomoć kod depresije je nužno. Pomoć drugih je potrebna ne samo kod depresije nego i kod ostalih poteškoća, problema koji nas muče. Čovjek ne može sam, ne može bez drugih. Naši nam bližnji vjerojatno neće uspjeti riješiti sve naše pro-

bleme, ali sam razgovor pomaže. Kada ne znamo kako pomoći drugome u nevolji, kada ne znamo što reći, dovoljno je slušati. Tu onda dolazi do izražaja onaj ČOVJEK, koji drugoga želi čuti i čuje, te suosjeća s njim.

Znam da je teško biti pozitivan kada smo u problemima, kad je oko nas samo patnja ili kada nam se čini da nas Bog ne čuje, kada smo prazni i ne osjećamo ništa. A možda nam je baš tada Bog najbliži iako toga nismo svjesni. Bitno je ustrajati, čak i u patnji ne posustati. Jedino onaj koji zna patiti zna što je ljubav. Patnja je tajna koju je teško spoznati, a podnijeti se može samo vjerujući da je Bog ljubav. U našim patnjama on s nama pati. Mi možemo pomoći drugima tako što s njima dijelimo njihovu patnju.

Vjerujte da svatko od nas ima svoju muku i svi ljudi sebi postavljaju pitanja: „Gdje je pravda? Kako dalje?“, bez obzira imaju li sve ili nemaju ništa. Tko zna zašto je to tako? Ne treba razmišljati kako to da je naš Bog tako dobar, a mi moramo podnositi težak život. Ljudski kapaciteti su preslabi da bismo to shvatili zato se ni ne treba zamarati takvim pitanjima. Treba prkositi životnim poteškoćama i biti optimist bez obzira na probleme. Vjerujte da Bog uvijek sve okreće na dobro. Samo vjerom da sve mora imati neki smisao i da će u konačnici ishod biti dobar, može se živjeti sretno svaki dan. Ako imate probleme, podijelite ih s drugima, ljudima kojima vjerujete. Ako nemate s kime otiđite na ispovijed, pronađite dobrog ispovijednika koji će vam pomoći. U ispovijedi vam sam Bog govori preko svećenika. Toplo preporučujem svima hagioterapiju. To je znanost koja proučava čovjekovu du-

hovnu dimenziju, patologiju duhovne duše, gdje u čovjeku nastaje zlo i razaranja njegove osobnosti i duhovne dimenzije, da bi otkrili uzrok tome i primijenili pravu terapiju. Hagioterapija je namijenjena svim ljudima i ateistima i pripadnicima svih religija. Nastala je iz Katoličke crkve ali to nije molitvena terapija, niti kršćanska terapija, ona je prvenstveno prirodna terapija.

Hagioterapija je izvorno hrvatski model pružanja duhovne pomoći, a razvio ju je dr. Tomislav Ivančić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i predstojnik Centra za duhovnu pomoć (CDP) koji primjenjuje hagioterapiju u svome radu. Svi oni koji imaju problema duhovne naravi mogu se javiti u Centar za duhovnu pomoć. Individualni susret u CDP-u Zagreb potrebno je telefonski dogovoriti na broj telefona 01-4829-829 (tel./faks). Adresa CDP-CENTAR ZA DUHOVNU POMOĆ, 10000 Zagreb, Vodnikova 2/III. Radno vrijeme je od ponedjeljka do petka od 8 do 20 sati.

U Zagrebu postoji i CENTAR ZA BOLJI SVIJET (CBS), humanitarna udruga koja je osnovana 2003. godine. Ured ove udruge nalazi se u Zagrebu, Sveti Duh 34/I.

Susrete koje organizira CBS vodi prof. dr. Tomislav Ivančić, utemeljitelj i jedan od osnivača CBS-a. Prof. Ivančić najavio je da će od Uskrsa do Duhova svakoga četvrtka u 20 sati osobno voditi hagioterapijske seminare u Kinoteci, na koji su pozvani svi zainteresirani, i stari i mladi! Kontakt centra je tel/fax: +385 1 6055 742 te e-mail: cbs@cbs.hr.

BIRAJ ŽIVOT

XII. MEĐUNARODNA KONFERENCIJA "BIRAJ ŽIVOT"

ANA ŠARIĆ, VODITELJICA URUGE
„ŽIVOT BIRAJ”

URajeckim Teplicama (Slovačka) je 26. i 27. ožujka 2010. g. održana XII. međunarodna konferencija pod nazivom „Viber si život” („Biraj život”).

Tema ove konferencije bila je „Žena i njen slobodan izbor”. Od predavača svakako je potrebno istaknuti A. Zaborsu, članicu Europskog parlamenta, a na konferenciji su sudjelovali predstavnici Slovačke, Češke, Hrvatske, Norveške, Belgije... Konferenciju je organizirao savez od 35 udruga koje se na području Slovač-

ke bore za život „Forum života“ i udruga „Ano pre život”.

Hrvatsku su predstavljali dr. Petar Krešimir Hodžić (HBK), Mirjana Granić („Savez života”), Stipe Granić (udruga „Gabrijel”) i Ana Šarić (udruga mladih „Život biraj”).

Program konferencije je najveći naglasak stavio na ulogu žene u današnjem društvu, na njoj ženstvenosti i majčinstvu koje je zbog nerazumijevanja društva sve više ugroženo. Jednaka pažnja dana je i ulozi žene u politici, u poslovnom svijetu i žene u Crkvi.

Istaknuto je kako žena nije u politici da bi branila prava žena (tj. same sebe) već da bi politici dala potpuno novo lice i ravnotežu. Greška je što mnogi feministički pokreti danas žele dokazati da žene mogu bez muškaraca. Muškarci ženama nisu protivnici već partneri. Danas smo svjedoci mnogih negativnih posljedica feminističkih pokreta. Oni su ženi uz pravo glasa, ravnopravnost i mogućnost obrazovanja (kao pozitivne posljedice) donijeli i težnju da se ženska priroda u potpunosti izjednači s muškom što nikako nije moguće. Različitosti muške i ženske prirode treba poštovati. Te različitosti služe da bi se muškarci i žene nadopunjavali i niti jednog od partnera ne čine manje vrijednim već naprotiv—još više učvršćuju njihov odnos.

Hrvati na konferenciji u Slovačkoj

Puno se pričalo i o položaju žene majke koja teško usklađuje svoju karijeru s vođenjem domaćinstva i odgojem djece. Situacija je takva zbog nedostatka potpore društva i samih poslodavaca. Čini se da se društvu ne isplati financijski pomagati ženu koja ostaje doma sa svojom djecom jer ona kao takva ne sudjeluje u proizvodnji i stvara minus u državnom budžetu. Tu je i problem gubitka radnog mjesta uslijed trudnoće, vrlo kratki porodiljni dopusti (npr. u Španjolskoj tek 3-4 mj.) što stavlja ženu u vrlo težak položaj. To ju dovodi do rastresenosti, nezadovoljstva, depresije, anoreksije i sve češćeg straha i odbacivanja majčinstva poslije čega je sama prepuštena borbi s posljedicama pobačaja. Nakon iznošenja svih ovih činjenica možemo se zapitati ima li žena danas stvarno slobodu izbora? Zbog pritiska, nerazumijevanja i iskrivljenih vrijednosti u društvu kojima je okružena, žena teško donosi

pravu odluku o izboru koji je jako malen. Upravo zbog toga žene su pozvane da se ohrabre i postanu svjesne svoje snage te da s radošću prihvate život kao dar.

Svakako je potrebno istaknuti da su mnoge predavačice na ovoj konferenciji bile uspješne poslovne žene koje su ujedno i majke četvero ili petero djece. Dokazale su da su svi ideali ostvarivi i da je biti žena prekrasna misija i Božje poslanje kojega i žene i muškarci trebaju postati svjesni.

XII. međunarodna konferencija stavlja pred nas razne zadatke. Za početak treba zaviriti u sebe i pitati se da li sam se prihvatila/o, a onda se osvrnuti oko sebe i pomoći ženi da u svoj svojoj slobodi radošno izabere život!

SAVEZ IZMEĐU ŽENE I ŽIVOTA

DR. PETAR KREŠIMIR HODŽIĆ,
VODITELJ UREDA ZA HBK
ZA OBITELJ

U Hrvatskoj se već desetljećima predano radi na zaštiti ljudskog života od začeca do naravne smrti i mnogi su oblici pružanja konkretne pomoći osobito u situacijama kad je ljudski život najugroženiji i najpotrebniji. Brojni su pojedinci i organizacije ugradili i još uvijek ugrađuju svoj doprinos u promicanju „kulture života“ hrabro stajući nasuprot sve većeg valovlja „kulture smrti“.

Kako bi taj bedem života bio što čvršći bilo je potrebno objediniti, povezati i koordinirati postojeća nastojanja u jednu krovnu nacionalnu organizaciju. To se i ostvarilo utemeljenjem Hrvatskoga saveza za život CRO-VITA (www.cro-vita.hr) na povijesnom događaju Osnivačke skupštine održane na blagdan BDM Gospe Guadalupske 12. prosinca 2009. u Zagrebu.

Jedna od ključnih preduvjeta u promicanju kulture života i civilizacije ljubavi je obnova saveza između žene i života. Da bi to bilo moguće i da bi se očitovao njihov „ženski genij“ kako je to izrekao papa Ivan Pavao II., prije svega, važno je da žene današnjice upoznaju svoje

dostojanstvo i svoje poslanje u izvornom Božjem planu prije prvoga grijeha i njegovih posljedica zbog čega žene i danas u mnogočemu imaju podređenu ulogu. Iskustva s terena pokazala su kako i žene koje redovito žive sakramentalni život u Crkvi jedva da poznaju njeno učenje o tim pitanjima, a poglavito dokumente koje ih izravno obrađuju: Apostolsku pobudnicu o dostojanstvu žene *Mulieris Dignitatem* Ivana Pavla II. iz 1988. godine te njegovo Pismo ženama iz 1995. godine. Zasigurno još im je manje poznat dokument Kongregacije za učenje vjere o suradnji muškaraca i žena iz 2004. godine budući da još nije ni preveden na hrvatski jezik.

Zato je u travnju 2008. godine povodom 20-te obljetnice objave Pobudnice o dostojanstvu žene, Ured HBK za obitelj (obitelj.hbk.hr) organizirao prvi studijski vikend proučavanja toga dokumenta. Od iznimne

je važnosti da se ta praksa nastavi u župnim zajednicama koristeći se pribavljenim studijskim vodičima. Nadalje, iste je godine osnovana i udruga „Žena je žena”, udružena s ciljem okupljanja žena većinskog svjetonazora u hrvatskom društvu, utemeljenog na kršćanskoj civilizacijskoj baštini. Potaknut predavanjem prof. Olimpie Tarzie autorice Proglasa novog feminizma za Dan života 2009. godine krčki biskup Valter Župan, predsjednik Vijeća HBK za obitelj, uputio je prigodnu poruku „Novi feminizam u korist života” kojega papa Ivan Pavao II. spominje svojoj enciklici Evangelium Vitae iz 1995. godine pozivajući žene na promicanje novog feminizma koji je utemeljen na spomenutom savezu žene i života. Prošle godine uspostavljen je kontakt sa Svjetskom alijansom žena za život i obitelj (WWALF), a sve se više razvija europska suradnja na tom planu po-

put odlazaka na edukacije i konferencije. Za nadati se kako će i ona održana u Slovačkoj krajem ožujka ove godine na temu „Žena i njen slobodan izbor”, nakon što njen sadržaj bude predstavljen u nas, biti svojevrsni poticaj na umrežavanje i okupljanje žene u Hrvatskoj kako bi autentično i organizirano stale u obranu svoga dostojanstva te života, braka i obitelji.

Moja mama...

Dijete od četiri godine : „Moja mama može sve.”

Osmogodišnjak: „Moja mama zna jako puno!”

Dvanaestogodišnjak: „Moja mama možda ipak nešto ne zna!”

Četrnaestogodišnjak: „Naravno, moja mama ne zna niti ovo.”

Šesnaest godina: „Mama? Ona nema pojma ni o čemu!”

Osamnaest godina : „Stara je bez veze!”

Dvadeset i pet godina: „Mama bi možda nešto mogla znati o tome.”

Trideset i pet: „Prije nego odlučim pitati ću mamu za mišljenje.”

Sa 45 godina većina misli : „Voljela bih znati što bi mama o tome rekla .”

A sa 65 sve bi dali samo kada bi još jednom s mamom mogli razgovarati.

MUDRE MISLI

„Nikad ne idi utabanom stazom jer vodi tamo gdje su drugi već bili.”

(Graham Bell)

„Razum me ničemu nije naučio, sve što znam otkrilo mi je srce.”

(Lav N. Tolstoj)

„U ljubavi uvijek postoji zrno ludosti, a opet, u ludosti uvijek postoji zrno razuma.”

(F. Nietzsche)

„Ljubav je duboka kao more. Što više dajemo, više primamo.”

(William Shakespeare)

„Ima ljudi koji nam govore, ali ih mi ne slušamo;

ima ljudi koji nas povrijede, a ipak ih zaboravimo;

ali ima ljudi koji se jednostavno pojavu u našem

životu i zauvijek ostave trag.”

(Cecilia Meireles)

„Budite kao baklja na nebu, zračeći ljubav i svjetlost!”

(apostol Pavao)

VICEVI

Molitva prije ručka

Bio Ivica kod prijatelja na ručku. Nakon što su počeli jesti, začuđeno upita: -Vi se ne pomolite prije ručka?

A prijatelj odgovori: -Ne, naša mama dobro kuha.

Duh Sveti

Bio jedan dječak koji se vozio oko crkve. Tada naiđe velečasni i kaže mu da se prekriži, a dječak nato kaže: „A tko će mi čuvati bicikli?” Velečasni odgovara: „Duh sveti.” Dječak se složi i krene se prekrižiti: „U ime Oca i Sina i Amen!”, a velečasni upita: „A gdje ti je

Duh sveti?” A dječak odgovori: “Čuva mi bicikli”

O laganju

Vjeronaučitelj je rekao djeci da će sljedeći put na vjeronauku učiti Božju zapovijed: „Ne reci lažno svjedočanstvo!”, a za domaći rad im je zadao da pročita-ju evanđelje po Marku, 17. poglavlje.

Sljedeći sat upita učenike:

„Tko je pročitao Mk 17?”

Većina ruku je bila u zraku.

- „Evanđelje po Marku ima samo 16 poglavlja!”, reče vjeronaučitelj, a sad imamo lekciju o istini i laži

KVIZ

KAKAV SAM JA ŽUPLJANIN?

KVIZ PRIPREMIO:
NIKOLA TOMEČAK

1. Koja mjesta spadaju u našu župu?

- a) G. Stupnik i Obrež
- b) Lučko i Hrv. Leskovac
- c) Ježdovec, Demerje i D. Stupnik
- d) sve navedeno

2. Zaštitnik naše župe je:

- a) sv. Gabrijel i Mihovil
- b) sv. Ivan Nepomuk
- c) sv. Josip i Benedikt
- d) sv. Eutanazije

3. Ime našeg župnika je:

- a) Velečasni
- b) Slavek
- c) Mijo
- d) Vjekoslav

4. Koliko ste često na misi u župi?

- a) svake nedjelje
- b) za Božić i Uskrs
- c) svaki dan
- d) ne idem tu

5. Tko financira rad u župi?

- a) župnik
- b) župljani
- c) država
- d) kaptol

6. Župni ured radi:

- a) ponedjeljak i petak
- b) utorak
- c) pon., sri., čet. i sub.
- d) pon., sri., pet. i sub.

7. Što se uređivalo u župnoj crkvi prošle godine?

- a) sakristija
- b) grijanje
- c) orgulje
- d) klupe i grijanje

8. Brazda izlazi:

- a) godišnje jednom
- b) mjesečno
- c) godišnje dva puta
- d) tjedno

9. Obnova glavnih orgulja bi koštala:

- a) do 100.000 kn
- b) do 200.000 kn
- c) do 300.000 kn
- d) do 400.000 kn

10. Vlč. Mijo Matošević u našoj župi je:

- a) župni suradnik
- b) župnik
- c) supsidar
- d) kapelan

11. Župska Internet stranica je:

- a) www.nepomuk.hr
- b) www.nepomuk.com
- c) www.sv.ivan.nepomuk.hr
- d) www.zupanepomuk.hr

12. Red sestara u Hrv. Leskovcu je:

- a) dominikanke
- b) milosrdnice
- c) karmelićanke
- d) petrovke

13. Pomažem u župi:

- a) ponekad
- b) gdje?
- c) nikada
- d) često

14. Za život župe zadužen je:

- a) župnik
- b) zvonar
- c) svatko od nas
- d) zbor

15. Tijekom godine, sa župom, idem na:

- a) dva hodočašća
- b) jedno hodočašće
- c) bazen?
- d) tri i više hodočašća

16. Svoj rad u župi ocjenjujem s:

- a) 1
- b) 2
- c) 3
- d) 4

Od 16 do 30 bodova:

Ček' malo! A zašto ste ispunjavali ovaj kviz kada ne spadate u župu Stupnik-Lučko? Ha?

A ako spadate u našu župu, zar niste katolik? A zašto se ne uključite malo više u rad naše i Vaše župe? Bojite se? Da, to je i Vaša župa i bila bi puno življa da se više zanimete za nju.

Od 31 do 44 boda:

Hm... Volja je tu, ali djela nema... Malo većim Vašim zanimanjem i zalaganjem mogli bi imati prelijepu župu, živu i radosnu.

Od 45 do 59 bodova:

Dobri ste, ali nema Vas puno. Nekada se više potrudite, a nekada manje. To je u redu, ali nemojte nikada ugaziti taj žar. Nemojte odustati, Vaša župa Vas treba.

Od 60 do 64 boda:

S ovim bodovima ste:

1. Varalica na kvizu... ili
2. Vlč. Vjekoslav Pavlović ili
3. Jako marljivi župljanin koji bi trebao malo bolje pogledati brata i sestru do sebe i potaknuti ih da se i oni uključe u aktivni život župe.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.
a)	1	2	1	3	2	2	2	3	1	1	4	1	3	3	3	1
b)	2	4	3	2	4	1	3	2	2	2	3	3	1	1	2	2
c)	3	3	2	4	1	3	1	4	4	4	2	4	2	4	1	3
d)	4	1	4	1	3	4	4	1	3	3	1	2	4	2	4	4

ZAHVALE:

Proteklu godinu naša župa uz pojedinačne, primila je i mnoštvo donacija od različitih tvrtki s ovoga područja i šire. Ta sredstva su pomogla da smo uspjeli obnoviti dio naših župskih sakralnih objekata.

Zahvaljujemo se svima, a posebno:

- Beton Lučko,
- SmitCommerce,
- Ravel d.o.o.,
- Općina Stupnik,
- G.B.M. d.o.o. za graditeljstvo i dr.

Posebna zahvala tvrtci **Kerschoffset d.o.o.**, Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo; koja pomaže kako bi Brazda ugledala svjetlo dana.

KERSCHOFFSET

Zahvala svima koji su u župskom listu pomogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

NEPOZNATO O POZNATOME!

- Znete li da u svibnju počinje restauracija glavnog oltara i ornamenata oko prozora u kapeli sv. Benedikta u Stupniku?
- Znete li da će u obnovi naših župskih sakralnih objekata Ministarstvo kulture sudjelovati s iznosom od čak 50 000,00 kn, a općina Stupnik sa 60 000,00 kn?
- Znete li da je u našoj župi prošle godine podijeljeno 61 000 hostija dok je trebalo prosječno biti podijeljeno oko 980 000?
- Znete li da se tijekom blagoslova jela, oko kapelica sv. Mihovila u Ježdovcu i sv. Benedikta u Stupniku okupi više vjernika nego na dan proštenja u istim kapelama?
- Znete li da bi popravak i obnova naših orgulja u župskoj crkvi koštali oko 260.000 kn?

ŽUPSKE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: u 7:30, 9:15, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati (ljetno računanje vremena).

Samostan sestara karmeličanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom u 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela - Ježdovac:

- sveta misa je svakog četvrtka u 19:30 sati, te svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta - Donji Stupnik:

- sveta misa je svakog utorka u 19:30 sati, te svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18:00 sati.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi samo od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KARMELSKI SUSRETI:

Molitveni susret u samostanu sestara BSI svakog trećeg utorka u mjesecu u 19 h.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a popodne od 16:30 - 17:30 sati.

ZAJEDNICA MLADIH

Druženje i vjeronak utorkom u 20:00 u samostanu sestara karmeličanki BSI. Susreti nedjeljom poslije večernje svete mise u domu „Sijač”.

ŽUPSKI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana” subotom u 10 sati;
- Zbor mladih „Allegro” ponedjeljkom i petkom od 20:30-22:00;
- Župski zbor ponedjeljkom i srijedom od 19:00 do 20:00 sati;
- Zbor HKZ „MI” tambrica četvrtkom u 21:00;
- mali tamburaši u Hrv. Leskovcu utorkom i petkom u 20:15;
- mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:15;
- mali dječji zbor iz Hrv. Leskovca petkom u 19 sati;
- bend „Mladi iz Hrv. Leskovca” subotom u 18:30 sati;
- Zbor sv. Mihaela u Ježdovcu četvrtkom nakon sv. mise.

Raspored devetnice sv. Ivana Nepomuka

DATUM/RASPORED MISA	MISU PREDVODI/DOGAĐANJE
PETAK 7. svibnja 2010. g. u 19:00 h	vlč. BOŽO BELINIĆ – župnik u Završju; * župski zbor iz Završja
SUBOTA 8. svibnja 2010. g. u 19:00 h	vlč. STJEPAN BARIĆ – župnik u Dubrancu; *mješoviti zbor
NEDJELJA 9. svibnja 2010. g. u 19:00 h	vlč. IVICA ZLODI – pomoćnik predstojnice Ureda za vjeronauk u školi; *zbor mladih “Allegro”
PONEDJELJAK 10. svibnja 2010. g. u 19:00 h	fra. ZVJEZDAN LINIĆ – iz Tabora (Samobor); *mješoviti zbor iz Hrv. Leskovca
UTORAK 11. svibnja 2010. g. u 19:00 h	vlč. STJEPAN PRUGOVEČKI – župnik u Draganiću; * župski zbor iz Draganića
SRIJEDA 12. svibnja 2010. g. u 19:00 h	preč. monsinjor DRAGUTIN KOMORČEC – umirovljeni svećenik; *župski mješoviti zbor
ČETVRTAK 13. svibnja 2010. g. u 19:00 h	fra. BOŽO LUJIĆ – prof. na KBF-u; *zbor mladih “Allegro”
PETAK 14. svibnja 2010. g. u 19:00 h	vlč. dr. TOMISLAV IVANČIĆ – profesor teologije ; *župski zbor
SUBOTA 15. svibnja 2010. g. u 19:00 h	vlč. PERICA MATANOVIĆ – župnik u Novoj Gradišci; *župski zbor iz Nove Gradiške
NEDJELJA 16. svibnja 2010. g.	SV. IVAN NEPOMUK, ZAŠTITNIK ŽUPE
7:30 h	p. DRAGO MAJIĆ DI, vojni kapelan; *mješoviti župski zbor
9:00 h	p. IVAN MAGDIĆ monfortanac; *dječji zbor “Anđeli sv. Ivana”;
11:00 h	o. VIKTOR GRBEŠA karmelićanin *mješoviti župski zbor
19:00 h	don ANĐELKO KAĆUNKO svećenik iz Gospića *HKZ MI-tamburica iz Hrv. Leskovca;

Koračanje

*Koračaš uz mene, a ja zaostajem.
Koraci Tvoji odzvanjaju u mojoj duši,
a ja nemam snage pratiti Tvoj hod.
Posrćem, padam, ostajem na putu.*

Zovem Te, a Ti kao da ne mariš.

Ustajem i opet se rušim.

*Znam samo da moram za Tobom,
al' visoko je Tvoja Kalvarija
na koju se moram popeti.*

*Pomozi mi snagom molitve
da iznesem svoju muku
do križa na kojem ću usnuti.*

Milan Desnica